

LYŠKÁNORA 21

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Jarn 1045

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

** Motta tohoto čísla * Urg' Huul * Slovní přestřelky mezi Lyškánorou a Vraní kostí *
* Skutečné pozadí aféry Vranigost * Víno..., krev... a zase krev! *
* Pár slov do pranice * Strom rodu Lasů * Pod čarou **

Motta tohoto čísla

*"...Pán jeskyně vás volá
Kopejte hroby!..."*

*"...Nechť světlo svítí na vaše meče..."
staré družinické pozdravy*

*"...Zachovej řád a řád zachová tebe..."
Melchizedech*

Urg' Huul

*Sepsal Sergen z Mubarrathu (832-896),
na světlo čisté vytáhl z Univerzity Cecil
Neviditelný (1009-1043),
do obecné řeči přeložil Alwynn Bílá ruka.*

Z temnoty věků, z mrazu času
šklebí se síla
Pán času
bůh smrti
nesmrtelný, věčný
Urg' Huul
temný

Příběh jenž vám chci, ač s nechutí vyprávět se skutečně stal. Ovšem nelze vše vyložit ve hrůznosti reality. I tak slova, která vám vypovím jsou pouze obrazem, ba povrchním popsáním skutečnosti. Strach, strach mě každou chvíli při pomýšlení na tento příběh svírá a tahá mě po nekonečných, pustých a temných plání plání plných smích z temnot.

Psal se rok 889. Byl to špatný rok. V Gwendaronnu byla malá úroda, narodilo se málo dětí; byla chudoba. V hlavním městě, Nurnu bylo draho a nevládnou. Bledý podzimní měsíc se na to usmíval nad tichým městem.

Univerzita. Zde studovali mladí muži, s vrozeným nadáním Magii. Byly to dlouhé uzavřené roky hledání a ztrát. Studenti cvičili svoji mysl, četli staré (mnohdy i zapovězené) knihy kouzel a magie.

Tu noc, poslední podzimní den i hodinu, započínal rituál. Rituál změň. Kouzelníci od svých mistrů přebýrali poslední zbytky síly. Zítřka z nich budou noví lidé. Čarodějové. Tento titul je velmi uznávaný a ctný. Zvláště také proto, že jeho vlastníci si dovedou svoji čest uchránit velmi často sami.

Ve velké podzemní místnosti, osvětlené hnědavou září, byl zástup žáků. Klečeli mezi obrovskými sloupy, hlavy skloněné k zemi. Cítili vůni kadidla. Před nimi stál Velký Mág, zvaný též Mistr. Vedle něho byl učitel těchto kouzelníků. Tento tichý rituál byl rozdechován temným pomalým zpěvem mnoha skrytých hrdel. Mistr přiložil prvnímu žákovi na skloněnou hlavu a odříkal tajné mantry a uklonil se. Při každém úklonu se ozval gong. Pak přešel k dalšímu. Za ním stála socha v životní velikosti zakladatele Univerzity s holí a knihou v ruce.

Třetí od konce klečel Eleborn, hrdina příběhu. Rituál byl pro něho vyvrcholením tužeb. Prožíval ho. Cítil, když se ho dotkla ruka Mistra, jak jeho celým tělem proudí energie. Byl probuzen.

Rituál skončil. Světlo pohaslo. Všichni se mlčky odebrali do svých pokojů. Jejich tváře

zářili úsměvy všech barev. Na pokojích došlo k podzvižení

Opustila je tichá, klidná nálada. Vytáhli kořalku, pivo, víno a začali slavit. Zde byla znát zkaženost studentů; tradice umíraly. Za starých časů se slavilo až druhý večer (pravda, oslavy trvaly celý týden.)

Uplynul rok. Eleborn, po opuštění Univerzity se stal osobním strážcem známého lapky a vraha Mughara Bezcitného, který v nejhorší čtvrti v Nurnu, v Šedově prováděl své nechtěné a zvrhlé činy o kterých mi není a doufám, že nebude nikdy známo (později byl chycen, souzen a popraven.)

Eleborn se musel zajisté naučit strašné věci. Ovšem poté co mu byl doručen dopis od bratra, nevině znějící. Odjel z Nurnu. Již nikdy se nevrátil. Třeba toužil po změně, nebo byl znechucen městským životem. To se již nikdy nedovím.

Nicméně jeho dopis se zachoval v plném znění. Byl nalezen v jeho ruce. Když...ne ještě to nemohu vyslovit. Při pomýšlení na to co se mu stalo, leze po mě chlad, hrůza...mrtvice.

Dopis zněl:

"Drahý Eleborne
Přijmi náš věřlý pozdrav. Máme se skvěle.

Nechybí nám téměř nic. Před týdnem

se

Dianě se narodil chlapeček!!!

Dali jsme mu jméno Eda.

Byli bysme moc rádi, kdybys nás přijel navštívit. Budeš očekáván. Všichni se

na

tebe moc těšíme. Děti jsou již nedočkavé.

Měj se dobře.
Edimbor, Diana
Ema, Den a Eda
P.S. Určitě přijed!"

Psal mu bratr Edimbor, prvorozený. Jeho písmo bylo rozřesené a dopis byl potrhán. Byl ze země Mubarrath, který leží na severu týden cesty na koni. Rodina Edimborova bydlela (možná, že už ne) u velkého hvozdu, zvaného

Verrien. Lesa hrůz nemyslitelných. Ve vesnici Keregh, kde lidé na pláních pásli dobytek, v lese lovili zvěř a přátelili se s elfy. Ale tyto časy skončily.

Nyní již rozřesenou rukou otáčím první stranu Elebornova deníku a jímá mě šílenství a strach. Běhá mi mráz po zádech.

3.Světen 890

Uff. Vyrážím za bratrem. Přestal jsem pracovat pro Mughara a téměř bez rozloučení odchází. Věřím, že to pochopí. Ty svinstva už nechci vidět. Sbalil jsem si věci a koupil na trhu dobrého koně. Byl drahý. Ten překupník si koledoval o okradení. Nejsem přeci žádný začátečník. Musím si ještě zajít k Mrtvé Koze na oběd, jsem hladový; a také koupit zásoby.

Vyrážím. Je to nádhěra, sedět na koni a cválat městem. Už, už vidím bránu. Cesta z vězení; z prázdnoty. Projel jsem jí. Kdyby se po ní nepletly kramáři s vozy a dobyt看 tak by to bylo skvělé.

Jsem pryč z toho Města. Je to krása vidět ho z dálky. Cítil jsem jeho neviditelnou zář, která mě tak přitahovala. Jsem svobodný! Zrychlují do cvalu. Svěží větřík ve vlasech. Mám skvělou náladu. Vrazil jsem na sever do Mubarrathu. Jsem zvědavý na bratra a rodinu. Ještě, že je mám.

Minul jsem s větrem v zádech Rugorské skály. Jejich kopce se zlověstně tyčili a ptáci kolem nich kroužili. Cesta mě vede krásnou přírodou. Utábořím se kus od cesty. Stmívá se. Našel jsem pěkné místo. Nikde ani živáčka. Rozdělal jsem ohen a navečeřel se. Bručoun dostane oves. Pojmenoval jsem ho podle jeho bručení, ale je mi s ním skvěle. Jsem tak rád sám po dlouhé době. Piju víno a jím maso s chlebem. Je mi skvěle. Ulehám. Je čistá obloha a slabý větřík. Budu pozorovat nebeskou prázdnotu...

4.Světen 890

Ráno. Je zataženo. Možná bude pršet. Po snídání vyjždím.

Po chvíli cesty jsem potkal kšeftaře. Půlčinky. Veselí mrnousové; vyprávěli, že po cestách není bezpečno. Ale když viděli moji hůl, tak se mě začali vypyávat na Nurn. Pořád byli veselí. Jejich hašteření mi zvedlo náladu v šedém

dni. Rozloučil jsem se a byl jsem rád, že na světě jsou takoví lidičky.

Začalo pršet. Takhle promočený jsem už hodně dlouho nebyl.

/ Zde je několik rozmočených, nečitelných stránek, pravděpodobně popisující cestu. Nevyzafuje z nich hrůza/

9.Světen 890

Před polednem jsem překročil hranici. Jsem v Mubarrathu! V neútluném městečku jsem se optal na cestu. Lidi jsou tu úplně jiní, ale na druhou stranu s oplicí si rozumím vždy. V hospodě U Nohy měli hnusné jídlo a pivo. Tfuj! Alespon, že vím kam jedu. Zítرا budu již u bratra. Začíná přituhovat. Mrznou mi ruce.

10.Světen 890

Noc byla hrozná! Nenašel jsem nocleh. Tma mě překvapila v pláních. Skoro jsem zmrznul. Bručoun přestal bručet; nedělal mu to také dobře. Žít na severu není žádná slast. Vzpomněl jsem si na svůj teplý pokoj.

Poledne. Snad jsem nezabloudil. Míjím širé travnaté pláně a plaším hejna ptáků. Jsem jistě blízko. Cítím to!

Večer. Vidím v dálce hvozd! To je určitě Verrien! Sláva. Ve světle zapadajícího slunce a víchru od moře zrychlují. Ztratil jsem únavu.

No konečně. Keregh! Jsem doma. Projíždím vesnicí. Nikde ani živáčka. Co se děje? Zavřené okenice, ticho. Pravda je tma, ale to ticho. Jen hvozd šumí. Konečně jsem poznal Edimborovu chalupu. Byla tichá; předzvěst smrti, strachu. Brr. Dojel jsem k ní. Ve tmě jsem viděl pouze obrysy z pevných dřevěných trámů; okenice zavřeny. Je mi dusno. S lucernou v ruce jsem došel ke dveřím. Bručouna jsem uvázal ke stromu, který vytvářel předzvěstí hvozdů. Všude ticho. Mám strach.

Buším na dveře. Nic. Ticho. Znovu buším. Přejel mi mráz po zádech. Zavolal jsem bratra. Něco se pohnulo. Tiché šoupané zvuky se přiblížily ke mě.

Se zavrzáním se otevřely dveře. Sevřel jsem pevně hůl v ruce. Ve dveřích stála postava. Její ustrašený výraz mě vyděsil. Byl to bratr; v ruce držel sekyru. Odychl jsem si. Objali jsme se. Uff. Téměř nemluvil. Cítil jsem z něj strach.

Něco se stalo. Pozval mě dál. Uviděl jsem zbytek rodiny. Ustaraný obličej Diany, malou hlavu třesoucí se Emy a z druhé strany pokoje pláč malého Eda. Otrásl jsem se.

Potichu jsem se zeptal: Co je nového? Diana se rozplakala a třesoucí se malá Ema ji objala kolem boků. Edimbor tiše a smutně promluvil: "Začlo to před dvěma týdny. Něco je v lese. Začal se ztrácet dobytek. Starý Cing říkal, že viděl po setmění černé stíny obcházet vesnici. Začali jsme se bát. Nikdo nevycházel po setmění."

"Ale vždyť v hvozdu žijí Elfové a ti jsou přátelští.", opovrhoval jsem, ale odpověď mnou otrásla: "Ona...", ukázal na Emu, "to viděla..."

"Na pasece mli odtud. U Dubu. Byli pověšeni za nohy ve větvích. Byli čerstvě vykucháni, krev jim tekla po zelených šatech a jejich vnitřnosti byly pod nimi. Děsný pohled. Je tu něco Zlého. Máme strach."

Tyto děsná slova mnou doslova projela, jako dýka zády.

Viděl jsem už něco, ale pomyšlení na tuhle nechutnou, zvrhlou a zvířecí scénu mi zacloumala vnitřnostmi. Ale to nebylo vše.

"Pojdme se posadit," pronesl bratr a naše chvějící se těla si ulevily. "To ještě není to nejhorší. Mezi mrtvými ...nebyli ženy a děti." Matka s dcerou se rozplakaly. Nebylo mi dobře.

"Jistě sis všiml, že tu není Deny", jeho skelný pohled říkal něco, co bych nechtěl slyšet ani v nejhorších snech, "Včera, jsem ho poslal v poledne na kraj hvozdů pro otep dřeva a ...", zajíkl se bolestí a já už tušil, "...a už se ne...nevrátil.", vybuchl hrozný nářek a i já cítil jak se mi zalévají oči.

U všech bohů co se tu děje.

"Hledali jsme ho až do večera. Nic. Nic. Ani stopa."

"Byl silný. Uměl se o sebe postarat. Nevěřím tomu..."

Slušně jsem vyjádřil lítost, klepal jsem se již při každém slově. Pohled na zuboženou rodinu ve mě vyvolával sklíčující pocit. Báť jsem se.

To jsem si tedy našel dobu na příjezd; čekal jsem veselí, radost a teď. Ted co? Smutek, strach, tušení.

Doufám, že po mě nebudou chtít, abych ho šel hledat. Je mi ho skutečně líto, ale mám taky strach. A kromě toho jsem ho do lesa neposlal. Brr. Vykuchání Elfové. Tfuj!

Konečně úvodní scéna skončila. Odychl jsem si. Dostal jsem smutnou večeri a podíval se na Edu. Je pěkný, nevinoučký. Těším se do pořádné postele. Dostal jsem samostatný jednoduše zařízený pokoj, vedle kuchyně. Nářky, už téměř utichly a já si potřebuju odpočinout. Ted ležím v posteli a chce se mi spát, jsem utahaný a není mi dobře.

Noc. Něco mě probudilo. Něco nezvyklého, něco co tiše obchází chalupu. Tiše to šustí. Sevřel se mi žaludek. Po chvíli bylo ticho. Ticho.

Pak z dálky zazněl dlouhý táhlý vysoký skřek. Nemohl být lidský. Bylo to něco šileného, přejel mi mráz po zádech. Nemohl jsem se samou hrůzou pohnout. U všech bohů a mrtvech krys, mám strach.

11.Světen 890

Probudil jsem se až před polednem. Najedl jsem se; ostatní tiše zírali. Nemluvíli. Bratr odešel k sousedovi na poradu. Po obědě se vrátil a začal mě, jak jsem již očekával, k záchraně výpravě. Otrásl jsem se. Byl jsem zásadně proti, ale bohužel mě dostaly ty jeho špinavé argumenty. Prý, že když jsem Čaroděj tak neznám přeci strach, a že bych jim přeci nepomohl a tak dále... Tfuj! klasická špína.

Mě je ten spratek vlastně ukradenej. Prolezu les a rychle se vrátím.

Tak už skončily přípravy na moji sebevražednou výpravu. Dostal jsem alespon čerstvé zásoby; lano. Meč jsem si nevzal, mám raději hůl a Magii. Do měchu mi dali nějaké dryáky na nemoci a zranění. Každý mě objal a s klením jsem odešel do lesa.

Opoledne. Jsem v Lese. Tyčí se proti mě svými hrozivými pařáty. Spolknul mě. Za prvním slovem jsem se zastavil a pronesl tu nádhernou formuli. Zmizel jsem! Jak jsem se na to těšil.

Mé tělo je nyní průsvitné. Získal jsem volnost; zlepšilo mi to náladu. Vzhůru do hvozdů.

Půjdu se podívat na zdechlíny Elfů; jestli tam trefím.

Postupoval jsem po věky vyšlapané ztezce. Šumění lesa a občasný pohyb v houštinách

kolem stezky nad kterou stromy vzpínaly své větve, říkal že les žije. (A já zatím také.) Mé oči si začínaly zvykat na zelen všech barev, mé smysly vnímaly tu živoucí bytost.

Mítina. Aby t vzal das, to co teď vidím je vrchol všeho...hnusu. Na mítině obrstlé hustým porostem, stál velký dub. Asi Svatý Dub. V jeho větvích se pohupují ... ty mrtvolky. Těla Elfů uvázaných za nohy, oblečených v zelených, lesních šatech. Když jsem k nim po mítině zarostlé travou došel. Vyplašil jsem hejno ptáků. Vylétli z jejich prázdných těl. Můj žaludek se otočil. Brr... Všichni mají neskutečně zohavená těla, pořežané ušlechtilé obličejce, uřežané uši, vydlobané oči a ... a hlavně rozpáraná břicha s visícími vnitřnostmi. Při pohledu z blízka se mi roztráslý nohy a projela mnou nová vlna hnusu a ponížení; v těch tělech se něco hýbalo!

Utekl jsem. Nevím kam. Stmívá se. Les temně hučí. Mám prázdný žaludek a před očima pořád vidím ty Elfy. Klepu se. Takovou odpornou práci muselo udělat něco nečistého, temného. Dnes přespím v lese. Ty vysoké stromy na mě působí sklíčujícím dojmem, svírá mě temnota v náručích. Musím zjistit co se stalo. Kd zato může. Ulehám na zem. Pokusím se usnout.

12. Světen 890

Celou noc jsem nezamhouřil oči. Kolem mne se vše hýbalo, snad i stromy. Jsem promrzlý. Jestli dnes něco nezjistím, tak jdu domů. Už nikdy, nikdy nechci sníst za prokleté jídlo. Suchary a sušené maso. Tfuj! Nejsem přeci žádný chudák.

Všude jsou samé stromy, jejich nažloutlé listy tiše ševlí ve vzduchu. Slunce je skryto pod šedou polevou z mraků. Půjdu se podívat k moři, doufám že najdu Šedé skály; tam by mohlo něco být. (ale nedoufám, že najdu to dítě, tedy živé).

Vzpomínám na Univerzitu. Na hodiny Přírodních Věd a Přežití. Směr severní jsem určitě podle staré poučky, podle lyšejníku na stromech. Šlo mi to dobře. Vyrázil jsem tedy směrem na západ.

Jdu hlouběji do lesa. Prodírám se nízkými remízkami a proplétám mezi kořeny staletých dubů. Chodím velmi opatrně, aby někdo neprokoukl mou neviditelnost. Je to můj jediný

Trumf. Před chvílí jsem narazil na vyšlapanou stezku. Terén se začíná vlnit. Překročil jsem veselé bublající potůček, jeho čistá voda mě nasýtila. Můj pohled do straně mě ujistil, že budu za chvíli ve sklalách.

Uff. To jsem se zadýchal při výstupu do prudké straně. Nebyl jsem moc tichý, ale snad si mě nikdo nevšiml.

Přede mnou se rozšířila nádherná, panenská scenérie: Skály vysoké kolem padesáti sáhů a mezi nimi a v nich stromy. Kámen opředený zelení; nádhera. Prošel jsem mezi prvými skalami. Pečlivě jsem se rozhlížel po okolí a zkoumal skalnaté výstupky a prolákliny. Nelíbí se mi tu. Je to tu takové křečovitě, šedé, ošklivé.

Zalupal jsem po dechu.. Něco přeběhlo asi deset sáhů ode mne. Zahlédl jsem to na okamžik a to mi stačilo. Bylo to černé. Mohla to být postava nebo také vysoká zvěř; nevím. Uff. Mé srdce bije jako zvon. Otáčím se kolem sebe. Padl na mě sklíčující pocit z velikosti a strmosti skal. Jsem tu jako ve vězení. Bojím se, že už dál nevydržím.

Večer. Celý strnulý jsem zůstal stát před vysoko se tyčící skálou. Našel jsem lidské stopy! Otrásl jsem se, když jsem zjistil, že končí před skalou. Vycházely zní a vcházely do ní. Co je to za prasárnu ? Čekám. Nademnou se tyčily skály posázené zajímavě vzrostlou klečí. Skály měly šedavou, až temnou barvu. Pohled mezi ně mi svazuje ruce a nohy. Ještě, že mám víno. Bolí mě hlava, když jsem nervozní. Připadal jsem si jako v rozoraném poli posázeném obrovskými balvany, uzavřeném stromy zakrývající navždy slunce.

Tyto řádky píšu pod pochodní zlaté osvětlující tmavou chodbu. Třese se mi ruka. Mé myšlenky se v hlavě kroutí a rozrývají ve mě nejistotu. Viděl jsem je! Ty temné, černě zahalené postavy s kápí na hlavě. V obličejích museli mít masku. Přišli po soumraku, bylo jich osm. První měl v ruce pochoden, ostatní nesli mrtvolu kance, a u skály zamumlal ty nečistá slova. Při vzpomínce na ně mě mrazí v zádech; zněly asi takhle: "Ur`G`H`Jek`Dí`Mí`Ečk`Tek". Tfuť. Pročítal jsem nejrůznější knihy kouzel, ale něco takového jsem nikdy neslyšel. Jako by ten zvuk nebyl ani lidský. Část skály zmizela, objevila se

díra; temná jako jejich pláště. Tyto kouzla nejsou dosti dobře posána. Někdo říká, že zmizelá část je vržena do jiného prostoru, jiní melou něco o čtvrtém rozměru. Časoprostorová závislost magie a prostoru. At jdou kecalové k čertu! Prostě to zmizelo.

Postavy rychle vešly; tak jsem nečekal a vkročil za nimi do Temnoty. Asi jsem to neměl dělat stejně mi bylo hned jasné, že toho spratka už nenajdu. Dlouhá chodba pokračovala pár sáhů a potom prudce zabočila dolů... ve světle pochodní jsem se přesvědčil, že štola není ražená žádným známým prostředkem. Cítil jsem magii. Všechno je tu magické. Jaká síla to vyrobila? Kdo tu udržuje? Musím se to dozvědět, ale bojím se toho.

Ty postavy mluví takovým divným jazykem, zní to jako mručení. Bludiště je asi obrovské; musí obsahovat spoustu chodeb a pater. Pochodně co je osvětlují nejspíš nikdy nezhasnou. Prostě nemohu pochopit tu sílu.

Uslyšel jsem temné dunění. Chodby zejí prázdnotou. Jdu za zvukem. Dostal jsem se po změti odboček, které jsem si zakreslil, na nějakou hlavní chodbu; je dvojnásobně široká a vysoká. Ucítil jsem vůni štiplavého kadidla; zvuk se přibližuje. Po tmavých stěnách plápolá světlo pochodní a vytvářejí strašidelné odrazy.

Je zajímavé, že jsem zatím nezahlédl nějakou obytnou místnost. Asi jsou v nižších podlažích, i když jsem už dvě zdolal.

Naskytl se mi šílený pohled na rudě osvětlený obrovský kruhový sál. Byl plný klečících černě oděných přízraků. Uprostřed na plochem stropě, ve výšce pěti sáhů, byl nakreslen bílý obrys kruhu o průměru sedmi sáhů. Pod ním stál asi velký Mistr (protože jako jediný měl na sobě zlatý náhrdelník ve tvaru kruhu a knihou v ruce). Okolo něho v kruhu klečelo asi dvacet, těch černých dáblů a kol dokola jich bylo nepočítaně.

Moje tělo rozkmital silný, pomalý dunivý vokál, který se opakoval: "Urg`Huul".

Mrazí mě v zádech. Čeho jsem to svědkem? Náhle Mistr s knihou pokleká a otvírá knihu. Ostatní se dotkli čelem země. Chorál neustal, pořád se monotónně opakuje a rozechvívá mi tělo. Leze na mne podivný pocit; tušení. Tohle nebude nic čistého. Mistr, vůdce té prohnité smečky, pomalu rozpažil ruce k obrovskému kruhu a z otevřené knihy za znění chorálu nahlas vyslovil ta nečistá slova jež si stěží pamatuji:

"Urg`Huul Yr`Hew A`Wel I`Smu Dr`R`G`Hel`We"

"Urg`Huul - Ith`Her - Urg`Huul !"

Po vyslovení této špíny se chvíli nic nedělo, ale za okamžik celým sálem projel ledový mráz nekonečných dálek. V kruhu na stropě se něco stalo. Z původní tmavě šedé barvy se vytvořila nicota, prázdnota. Viděl jsem nekonečno! Pak se v kruhu objevily zářící body, vypadalo to jako pohled na nebeskou oblohu. Zářící body se náhle protáhly do nepřírozených zakřivených čar. Zněl chorál, ve stejném rytmu. Čáry se střetly v jednom bodu; uprostřed a začaly měnit barvu. Neskutečné odstíny a směsi barev mě naprosto ohromily, tak že nejsem schopný je popsat rozřfesenou rukou.

Ustrnul jsem; z hry barev náhle vylétl svítivý bod, který měnil barvu a přibližoval se obrovskou rychlostí, jakoby padal z ohromné výšky. Následoval bílý záblesk , který polil celou místnost špinavým světlem nekonečných tvarů.

"Urg`Huul - Ith`Her - Urg`Huul !", Mistr pronesl temnou mantru a křečovitě vztyčil ruce ke kruhu a prudce obrátil hlavu vzůru.

Vykřikl jsem! Děs mi podlomil nohy a zmačkal orgány. Tam... tam v tom kruhu na stopě. Bylo to tam! Obličej se mi musel skrývat do hrozných grimasy. Zešlél jsem! To. To slizké, šedavě průsvitné. Co to bylo? Vypadalo to jako vrchol všeho nečistého a zkaženého, přitaženého z temnot věků a časů. Nevím jak to popsat. Vypadá jako obrovská chobotnice s desítkami dlouhých chapadel. Obravská tlama, cenící paseku ostrých tesáků, očka pokukující po sále a rozdávající hrůzu a děs. Je to něco nepojmenovatelného, zavěšeného v bílém obrysu kruhu a vztahující své chapadlovité spáry do... našeho prosoru.

Mistr s knihou se odklidil stranou a já jen tiše sleduji jak čtyři černé postavy táhnou dvě živé spanilé Elfky. Tfuť. Bude hostina! Jejich sličná těla sebou házela; vypadaly velmi mladě. Když byly dotaženy pod kruh, pod to monstrum, jejich náfek přešel v démonicky hrůzný skřek. Chapadla té bezbožné příšery, té bezduché prázdnoty vtělené do strachu je omotaly a pomalu za zvuku chorálu vyzvedly k obrovské slizké tlamě. Tělo jedno po druhém bylo pohlceno tou strašlivou, svinskou tlamou, za kvílivého a přece tichého mlaskání. Po hostině ta potvora, ta slizká chobotnice udělala něco co mne znovu roztrásl,

její jedovatá tlama se zašklebila v nechutném úsměvu; úsměvu z temnot. Uvědomil jsem si, že malého synka bratra, už nikdy nespátím, protože je s největší pravděpodobností pohlcen tím hnusem, do kosmické prázdnoty zašlých věků.

Už jsem se uklidnil, ale při pohledu na tu obrovitou, prozedlou hrůzu se mi třesou nohy a běhá mráz po zádech. Obřad pokračuje. Mistr, temný jako nicota si stoupl nebezpečně po monstrum a nechal si ovinout tělo těmi slizkými pařáty. Zmítali se tam jako milenci, vychutnávající poslední chvilku. Brr. Pak vykřikl: "Urg`Huul - Ith`Her - Urg`Huul !" a monstrum ho pustilo. Malá očka netrpělivě okoukala sál, jako by vychutnávala tu nadhernou moc a sílu.

Ztratil jsem představu o čase. Ani se nedivím, protože pohled na věci, které vidím mnou zmítá v strašlivém přfboji hnusu. Přišlo vyvrcholení. Tušil jsem to. Asi dvacet černě oděných zrůd klečících pod obrysem kruhu, sklonilo hlavu k zemi. Bože! Ta...Ta stůra, jim za zvuku chorálu, postupně přikládala největší chapadlo na temnou hlavu. Cítil jsem sílu, magii. Ten rituál, ten... jsem zažil. Né! Tím se předávala síla z Mistra na žáka! Nikdy jsem netušil, že tento rituál bude mít takové stašné, temné počátky. Z jaké temnoty a času to pocházelo? Ne, to není možné. Moje tělo se rozklepalo, tak že sotva mohu psát. Když to skončilo zadíval jsem se do očí té prohnité stůry. Naše pohledy se setkaly! Viděl jsem prázdnotu nebeských dálek, mrazivý chlad času. Dívaly se mi ty, ty kulaté šedé bulvy velké jako pěst přímo...přímě do očí. Ono mě to vidělo! Ví to o mě!

Skřek dábelský, kvílivý, ječivý skřek to vydalo. Poznalo mě to! Musím prchnout.

Utíkám.

Nahoru! Podle mapky.

Něco mi leze do hlavy.

Néé! Vypaluje mi mozek...

Urg`Huul. Né!

konec...

Urg`Hu.....

Zde deník končí. Eleborn byl nalezen 15.Světna 890 poblíž moře několika rybáři. Byl celý potrhaný, od krve v ruce držel deník. Ležel na zemi v nepřírozené poloze a házel sebou. Pořád

vykřikoval ty podivná slova:"Urg`Hull". Nic jiného. Byl šilený. Rybáři jej vzali sebou, pořád sebou házel a strašlivě kvílel. Druhého dne za strašlivých bolestí zemřel. Řval pořád jedno a to samé, kašlal krev, tekly mu slzy. Na konci zvracel vnitřnost...

17.Světen 890

Jeho tělo i s deníkem bylo převezon do Kerrithu v jižním Mubarrathu kde jsem provedl pitvu. Jeho vnitřnosti byly pochroumány a jaksi scvrklé a nejstrašnější byl mozek, byl z neznámého důvodu celý černý, prolezlý podivnou plísní. Můj asistent se z toho pozvracel. Po pitvě byl spálen.

Deník jsem pečlivě přečetl a uvědomil jsem si strašnost vyprávění, tedy jestli je pravdivé a já věřím, že je. Ihned jsem zašel do knihovny v Cechu Magických oborů. Vyhledal jsem nejstarší knihu. Knihu knih. Knihu zvanou po staletí Diminia Cosma, sepsanou šilným krysařem Abzaškem asi roku 25. Prolistoval jsem její opis a skutečně našel jakýsi strašný náznak:

Urg`Huul

Je pánem smrti, to On vše stvořil.

Před nekonečnem Času. Odešel, ale

vrátí se.

Přijde a bude vládnout.

Ih Cosma Ethew nutred oskam

Urg`Huul.

Nastolí nový řád, až povstane Čas!

Urg`Huul - Ith`Her - Urg`Huul !

Moc a síla v něm hřímá.

Po přečtení této nechutné poznámky mě zamrazilo v zádech.

13.Hodovan 891

Na vlastní pěst jsem zorganizoval výpravu do Kereghu. Vzal jsem sebou deset žoldáků. Ve vesnici bylo vše v pořádku. Vyhledali jsme Edimbora a seznámili s osudem bratra. Plakal; raději jsem neřikal nic o deníku. Prý už měsíc je vše v pořádku a ve vesnici je normální život.

Vešli jsme tedy do hvozdu a hledali. Ve

skalách nic nebylo. Čekali jsme přes noc. Nikde nic. Třeba je to vše skutečně strašlivý výmysl opilého čaroděje. Třeba se upil k smrti. Nevím. Vrátili jsme se domů. Je to vše podivné.

Jarn 891

Dlouhé noci jsem hloubal nad deníkem, a ted již pevně věřím Eleborn si nic nevymyslel. Podle všeho je možné aby se ten komplex mohl přemistovat, nedejte bohové, že v čase. Mohl zmizet a objevit se jinde. Kdo ví kde.

Nejstrašnější je souvislost s Rituálním předáváním síly.

Necht je toto varování všem.

Ta špína, ten prašivý Urg`Huul nesmí nikdy povstat!

Musíme za to bojovat ve svých srdcích!

Nebo jinak nás pohltí temnota a všichni umřeme v strašlivých křečích.

Nesmí padnout Vesmír a ČAS!

18.Dešten 891

Sergen

Slovní přestřelky mezi Lyškánorou a Vraní kostí

Chtěl bych se ještě jednou vrátit k situaci, která nastala po vydání Lyškánory č.20 a Vraní kosti č.3. Zjednodušeně se dá říci, že čtyři řádní dobrodruhoví Nurnské družiny si na stránkách výše zmíněných listů vyměnili několik ostřejších názorů, které spíše, nežli zvýšení nevraživosti mezi zmíněnými dobrodruhy měly vyvolat určitou polemiku a oživení v družině. Nestalo se tak. Lidé, kteří nikdy nedělali nic nad rámec svých povinností opět nedělají nic. Ti znalější situace se baví a ti neznalější nechápou oč jde a pouze tupě zírají. Takže nadešel čas abychom si s vranigostany podali ruce a svoji aktivitu zaměřili především na povaleče a lenochy. Nemá cenu plynout cennou energií na přestřelky mezi Lyškánorou a Vraní kostí, nebo mezi Liscannorem a Vranigostem. V následujících řádcích bych proto chtěl odpovědět konkrétně jak Aeddovi, tak i Dynimu. Podotýkám, že to budou odpovědi dosti

rozdílné a především odpověď Dynimu Longodonovi se může stát opět předmětem k vyostření situace, což jsem původně vůbec nechtěl a také to odporuje výše napsaným řádkům, ale přiměla mě k tomu jedna Londgodonova poznámka. O tom však dále.

Aeddovi Ruindorskému

Hned úvodem bych Ti chtěl předeslat, že si plně stojím za svými slovy z Lyškánory č.20, že Tě považuji za svého přítele a za váženého dobrodruha. Veškeré spory, které snad mezi námi nastaly, považuji od chvíle, kdy jsme spolu, tak jako již mnohokrát předtím, zasedli ke korbelu pěnivého moku za vyřešené a jsem rád, že jsme si opět podali ruce. Tak to má být. Myslím si, že mnohdy dramatické a životu nebezpečné chvíle, které jsme společně prožili na mnoha výpravách nás spojují jako přátele mnohem více, nežli nějaké spory okolo dvou vesnic, jejichž starosty právě jsme. Koneckonců, já za pár měsíců starostou již vůbec být nemusím. Můj článek, kterým jsi se snad mohl cítit poškozen, byl napsán spíše jako obava, před možným drobením se Nurnské družiny na několik částí, neboť to vždy byla nejednota, která měla za příčinu mnohé rozpory a následné mrtvé v družině. Je tedy dobře, že jsme uzavřeli některé dohody o vzájemném propojení Liscannoru a Vranigostu, o informování se o důležitých událostech a vzájemné pomoci. Rovněž dohoda o společném postupu při družinových výpravách dává naději, že Nurnští opět potáhnou spolu za jeden provaz.

Na jednom místě píšeš, že by jsi rád poslal své děti do liscannorské obecní školy, ale že máš obavy o tom, že snad nejsi vítán. To je nesmysl. Ty i Tvá rodina jste samozřejmě vždy vítáni. Jestli chceš rád osobně doprovodím Tvé potomky v první den výuky do naší školy.

Tímto bych tedy chtěl uzavřít kauzu mezi Liscannorem a Vranigostem, protože opravdu nemá cenu pokračovat ve sporech, v kterých bude mít vždy navrch ten, kdo poslední zveřejní svoji reakci.

Dynimu Longodonovi

Původně jsem myslel, že Dynimu odpovím ve stejném duchu jako jsem odpověděl Aeddovi. Tento názor jsem však změnil. Utvrdila mě v tom Dyniho poznámka na zprávu, že jsme si s Aeddem podali ruce. Longodon odpověděl zhruba toto:"To mě vůbec nezajímá. To souňáký starostovský úmluvy". Tak dobře. Longodona to

nezajímá. Nechápu ale potom proč píše o nějakých společných sezeních ve sklípku slečny Bibiány, U hrocha či kdekoliv jinde. Proto tedy nemávnu rukou nad Dyniho slovy z Vraní kosti č.3, která se demagogií a vytrháváním souvislostí jen hemží. Především bych, ale chtěl podotknout, že Dyni několikrát překročil jistou nejménovanou Hranici. Hranici, kterou by tak zkušený dobrodruh nikdy překročit neměl. Předem podotýkám, že ve své reakci proti své vůli i já občas použiji slova a argumenty, které se této Hranici bezpochyby přiblíží nebo ji i překročí. V případě, že někdo neví o jaké Hranici hovořím rád mu to vysvětlím přímo, ale nikdy ne na stránkách Lyškánory.

Dyni Longodon zcela vehementně popírá, že by kdy agitoval pro Vranigost a nikdy nechodil za nikým, aby se do Vranigostu přistěhoval. To je čirá lež a Longodon to jistě dobře sám ví. Na to existuje několik svědků. Možná, že tak nečinil s "flaškou alkoholu", což je asi tak jediné za co se mu mohu omluvit. Pouze jsem narážel na skutečnost, že mě tuto nabídku učinil u piva. Ale to je skutečně nepodstatné.

Dále Dyni zcela překroutil význam mých slov, kde se hovoří o "rukojmích, zapalování domů a přepadech", takže mám pocit, že nemám na starosti nic jiného nežli běhat s nožem či pochodní v ruce po Vranigostu. Takže Dynimu pouze doporučuji, aby si má slova znovu přečetl, aby mohl zjistit, že právě tomu se snažím zabránit. To samé se týká i narážky na Mondragonský atentát.

Na dalším místě pan Longodon píše, že by rád pomohl skomírající Lyškánoře. Roní krokodýlí slzy nad její úrovní. To je pouze ubohý a trapný alibismus. Pan Longodon do obecního listu nikdy mnoho nepřispíval (nepočítám družinové zápisy, které jsou dnes již povinností každého dobrodruha). To je smutné především proto, že Dyni je ze všech družiníků nadán bezpochyby největším literárním talentem. Dále napadá Lyškánoru za to, že otiskuje příspěvky pana Alwynna. Ano, o Alwynnových dílech se skutečně dá říci, že jsou silně rasistická a někdy i velmi nechutná. Pouze se pozastavuji nad tím, že Longodon do této doby nikdy proti tomu neprotestoval a naopak se Alwynnovými díly vždy dobře bavil. Také by si mohl všimnout malých poznámek, které jsou většinou před Alwynnovými díly napsány. A také si mohl přečíst moji poznámku "Ubohý záprdek lidské nesnášenlivosti", která vyšla před nedávnem v Lyškánoře, a která je věnována právě Alwynnovi. Potíž je v tom, že Lyškánora je družinický časopis a může do něj přispívat každý.

Tedy i Alwynn, který narozdíl od různých povalečů alespoň tvoří a nerýpe se v nose, jako někteří jiní. A i kdyby psal samé nesmysly, má to stále větší hodnotu nežli nicneděláním. To, že Longodon napadl Lyškánoru kvůli Alwynnovi, je z jeho strany drzost, která se může jevit jako uraženost. Byl to právě Longodon, který před časem Alwynna přemlouval, aby neotiskoval své články v Lyškánoře, ale ve Vraní kosti. Ale jinak pan Longodon nikdy nikoho nelanaří a nepřemlouvá.

Dále Dyni napadá Eodela Zivřila za to, že je bývalý kriminálník. Ano, společenstvo Nurnských se skládá ze členů z různými životními osudy. Eodel přišel do družiny a všem fekl pravdu o své minulosti. Učinil tak sám a o své vůli. Svůj trest si rádně v Angwaru odseděl. Říci něco o své minulosti je rozhodně zajímavější a upřímnější, nežli přijít a říci pouze: "Jsem Dyni Longodon". O minulosti takového člověka si mohu myslet zrovna tak, že je bývalý kriminálník a prznitel malých dětí, jako že se jedná o bývalého královského poradce z vysoce postaveného rodu. Eodel převzal vydávání Lyškánory a snaží se tak činit poctivě a rádně jako všichni jeho předchůdci. O jeho článku se samozřejmě dá vésti polemika, ale rozhodně ne tím, že se bude vyťahovat jeho minulost. To drzost a splácávání několika rozdílných věcí dohromady, tak jak se to zrovna panu Longodonovi hodí.

V jedné věci však s Longodonem souhlasím. Ano, je pravda že Herbert z Álfheimu provádí ve svém temném příbytku bezpochyby nekalé praktiky. Potíží je v tom, že Herbert má rádné povolení a jeho dům mu rovněž rádně náleží. Velmi rád bych Herberta z vesnice Liscannor vyhodil, ale obecní stanovy mi to neumožňují. To je chyba na jejímž odstranění se pracuje. Ale také je docela možné, že Herberta vyhodí až můj případný nástupce, neboť mé volební období končí.

V neposlední řadě bych se chtěl o Dynim napsat ještě jedno. Dyni Longodon je osoba, která nikdy nenesla za nic odpovědnost. Jako takový si tedy může dovolit kritizovat všechno a vše aniž by se mohl obávat následků. V okamžiku, kdy někdo přebírá za něco odpovědnost je celkem jasné, že se dříve či později dostane s někým do sporu. Ono je samozřejmě vždy pohodlnější stát stranou a pouze občas utrousit na všechny strany nějakou poznámku. Určitým lidem se pak takový člověk může jevit jako nejmoudřejší a nejspravedlivější. V okamžiku, kdy takový člověk přebere za něco odpovědnost však dojde většinou k chaosu a všemu co z toho vyplývá. Dyni má ve své nátuře

bezpochyby rysy klasického opozičníka, který rád do všeho šťourá, ale odpovědnost pak hodí na jiné, případně se stáhne do pozadí. Takže bych pouze chtěl, aby až se bude Longodon opět strefovat do Lyškánory jako do listu s nulovou výpovědní hodnotou a mizivou kvalitou, se nejprve zamyslel čím do ní přispěl on za poslední dobu.

V tuto chvíli nevím co tvoří Eowen Zivřil. Podotýkám to proto, aby Longodon opět netvrdil něco o opisování. Mají-li dva lidé (potažmo člověk a trpaslík) na věc stejný názor, ještě to neznamena, že od sebe opisují.

Na případné Dyniho nové urážky a splácané nesmysly již nehodlám v budoucnu na stranách Lyškánory reagovat. Byl bych velice rád kdyby se Dyni alespoň trochu zamyslel a začal dělat to co propaguje v závěru svého textku, totiž aby začal skutečně konat a ne pouze tlachat.

Krochta Moskyt z Bažiny
pátý starosta liscannorský

Skutečné pozadí aféry Vranigost

Ač jsem se zařekl, že v rámci uklidnění rozvášněnosti jistě skupiny dobrodruhů, k níž se řadím i já, na dva konkrétní útočně laděné články uveřejněné v bulvárním občasníku Vraní kost č.3 nebudu písemně reagovat a vyřeším je konstruktivní diskusí na téma urovnání sporů, rozhodl jsem se znovu poukázat na problémy z nejpálčivějších. Vřek bych nejprve chtěl ozřejmit věrným čtenářům události s aférou pevně spjaté, samozřejmě tak, jak jsem jim byl svědkem a z mého úhlu pohledu.

Celá kauza Vranigost versus Liscannor nevznikla na základě drobných pútek, ale na pocitu zdaleka hmatatelnějšího nebezpečí, které ohrožuje přímo existenci Nurnské družiny jako celku. Uvědomme si, že za zlaté éry družiny by výskyt takovýchto jevů nevzbudil žádnou pozornost, neboť společenstvo bylo silné, stálo na pevných základech a řídilo se pevným řádem, který nebylo ničím snahou bořit. V té době by totiž byl takovýto jedinec přirozeným procesem (ne nějakým jedincem či malou skupinkou mocných) infiltrován a zařazen na okraj společnosti. Dnes však je známým faktem, že družina prožívá těžké období krize, akceschopnost je takřka nulová, komunikace prakticky vymizela

úplně a vše se řídí samospádem někam dolů, do hlubiny. Je zcela přirozené, že ve vzniklé situaci, kdy chybí přítomnost jednoznačné představy, kterým směrem se dále ubírat a silného proudu, udávajícího tempo, vrcholí v nejednoznačnosti názorů proces boje o moc. Tento boj může probíhat dvěma způsoby. Buď zdlouhavou cestou získání přirozené autority tkvící v sebeobětování, tvůrčí činnosti, odpovědné práci na rozkvetu společenstva, ale především děláním svého dílu práce dobře, ba co víc, nejlépe; nebo cestou snahy rychle uchopit velký díl rozhodování metodou rozbití konstruktivního mechanismu podporováním chaosu na úkor řádu, separatistickými tendencemi a lřbivou šokující demagogií zapřisáhlého opozičníka. Nelze však opomenout, že i tato volba vyžaduje jistých kvalit.

Zpět tedy k jádru věci. Nebezpečí existenčního rozkladu družiny tu prostě je a myslím si, že tento poznatek není dílem mé přebujelé fantazie. Ve svém poněkud nešťastném článku v Lyškánoře č.20 jsem byl veden pouze snahou o zviditelnění problému očím naivních slepců, jichž je v našich řadách až nezdravě mnoho. Mínil jsem pouze vyprovokovat společenstvo k úvaze nad vzniklým stavem nehledě na urážky, které přijdou. Netušil jsem, že obecné družinictvo zůstane v zásadě dál v netečnosti, čímž jsem otevřel náhon k mlýnu demagoga, který jde za svým cílem tak tvrdě, že neuznává jistou konvenci ve volbě zbraní. Neštěstí svého článku vidím pouze v tom, že Aedd, kterého si za jeho podstatné zásluhy na pětiletém trvání Nurnské družiny opravdu nesmírně vážím, dostal dojem, že jej označují za debila. Za tuto politováníhodnou chybu se mu ještě jednou omlouvám, omluvil jsem se už ústně a omluvil bych se znovu, kdyby Aedd nepochopil, co jsem oním výrokem mínil. Na každý pád, články publikované ve Vraní kosti č.3 ukázaly, že spor dospěl do stavu, který nevyřeší nikdo jiný, než iniciátoři celé aféry. Svolali jsme schůzku, na níž se nedostavil pouze Dyni Longodon. Na tomto sezení jsme se dohodli na určitých zásadách, jimiž se budeme řídit, vysvětlili jsme svá stanoviska a přijali obecná řešení jak ze svárů ven. Starostové obou obcí si z moci svých úřadů podali ruce a i já se rozhodl jejich dohodu respektovat. Z důvodu nepřítomnosti Dyniho Longodona, základního kamene celého sváru, uskutečnila se schůzka následujícího dne. Dyni Longodon prohlásil, že se žádnými úmluvami řídit nebude a že na všechno prachobyčejně kašle. Neuznáváš tedy, Longodone, ani svého starostu

Aedda? Tento hloupý výrok pubertálního děčka postavil problém do úplně jiného světla. Nehodlá-li někdo respektovat snahy o nalezení všeobecně prospěšného řešení, je to s odpuštěním člověk, který by měl mít na rozhodování o vývoji společenstva poněkud menší pravomoci.

Na následujících řádcích se budu snažit osvětlit proč. Poruším sice obecně dodržovanou hranici, která pro většinu z nás určuje, kam až si může dovolit zajít. Kdybych ji neporušil, nemohl bych svůj názor říci jinak než ústně. A to by opět dalo Longodonovi do rukou dvojsečnou zbraň. Mimo jiné, když někdo bez zábran používá nekonfesní zbraně, nemohu jinak, než že je použiji také. Ovšemže poprvé a doufám, že naposledy. Tím chci předdeslat, že následující slova se nebudou týkat Nurnské družiny jako skupiny dobrodruhů, podnikajících rozličné výpravy, ale Nurnské družiny jako společenstva hráčů.

V první řadě ctím ty, kteří se snaží svými novými nápady obohatit kvalitu družiny, její úroveň. Tato snaha však musí být vyvážená především odpovědností za vlastní konání, a to odpovědností nejen k sobě, ale hlavně k ostatním. Už mnoho skvělých nápadů na neuvědomování si dvou stran této mince pohořelo. Jen odpovědnost člověka je mírou víry okolí v jeho schopnosti a mírou ponechání volné ruky k vlastním jednáním. Další zásadou zůstává, že nejdřív je práce a potom teprve zábava. Lidé, kteří se chtějí jenom bavit a přitom sami nehnout ani brvou, je všude dost a dost. Je snad zřejmé, že zábavnost hry stojí na každém z nás bez výjimky, ale tak dlouhá doba existence jen na některých lidech. A právě těch si osobně vážím nejvíce, ač třeba nejsou zábavní tak, jako Dyni Longodon. Dalším problémem lidí ve společenstvu je zapomětlivost. Pokusím se tedy rozebrat několik starých událostí, které mohly zapříčinit rozpad Nurnské družiny. Snad se každému z vás paměť poněkud rozjasní.

Dobře si vzpomínám na návrat Ardasanův. Byl to člověk, který byl za své špinavé prohřešky z družiny vyhoštěn. Přesně vím kdo se tolik zasloužil o jeho návrat, kdo přemlouval jednotlivce a kroutil se jak had, že se lidé z podvodníků mohou změnit mávnutím kouzelného proutku na ryzí čestné dobráky; vím i kdo byl proti. Dobře si vzpomínám na varování, k jakým koncům to povede.

Další temná můra na sebe nenechala dlouho čekat. Zjistilo se, že Sarim podvádí. Toto těžké nařčení vyšlo z mnoha úst a pravdivost odhalení byla víc než zřejmá. Tenkrát jsem zastával názor, že Sarim musí být okamžitě vyloučen. Opět se ústy některých zvedl hlas lidu a k vyloučení nedošlo. Dokážu ukázat prstem na toho, kdo pronesl pomátnou větu: "My si ho ohlídáme". Nesmyslnost tohoto naivního postupu byla nasnadě, ale dobře. Předpokládal jsem, že další odpovědnost padá právě na ty, kdož byli takzvaně mírumilovní. Kam to vedlo? K Mondragonskému atentátu, který byl společným dílem nejen skutečných strůjců, ale i těch takzvaných dobráků.

Mondragonský atentát málem udělal tečku za Nurnskou družinou. Ne vinou strůjců, ale dobrých družiníků, kteří šermovali podepsanou peticí za rozpuštění Nurnské družiny. Kostřbaté podpisy bohužel zmizely i se směšným protokolem o nějaký čas později. Jména mám však dosud v živé paměti.

Po Mondragonském atentátu došlo k bouřlivým návrhům, kdo je zaň vlastně odpovědný. Určití lidé byli neodiskutovatelní, ale ptám se, proč jistá skupina, svými unáhlenými reakcemi připomínající dětskou partu, které druhá parta ukradla míč, se rozhodla vyhostit ze společnosti šmahem všechny ty, co zrovna stáli na druhém břehu. Takto jsme málem přišli o Alwynna a Jeremiáše Čiperu. A tenkrát opravdu stačilo málo. A mimochodem, Alwynn je pro upevňování družiny více platným, než někteří výše zmínění tluchubové.

Další problém - Olda Pracička. Není potřeba vysvětlovat. Při sezení družiníků bylo zcela jednoznačně z objektivních příčin přijato jeho vyloučení. Je zajímavé, že po samotném aktu jeden z nás, který mimochodem předtím hlasoval pro, prohlásil cosi o tom, že šlo o sviárnu a že klidně příště může družinictvo uskutečnit vyloučení jeho samého. To už je vrchol!

Ve výčtu by se dalo pokračovat, ale věřte, že by byl nudný. Jenom mě děsí, že jména lidí, odpovědných za tyto události, se v některých případech vzácně shodují. A věřte, že bych ty spíný nikdy znovu nevytáhl na světlo, kdybych věděl, že se za ně dotyční cítí být odpovědní a že z nich pro ně vzešlo poučení. Jelikož se tak nestalo, nezbyvá než být krásným názorům těchto osob nedávat žádnou váhu!

Celé nebezpečí Vraní kosti, jak si jistí pánové špatně vyložili (a bohům žel myslím, že někteří z nich záměrně), nespátňují v její existenci jako takové, ale v nepřijatelném postoji některých vranigostských občanů, kteří nemají dostatek vlastní soudnosti a sobecky odmítají přijmout fakt, že Gwendarron jako stát už kvůli jistým vyšším principům, které jsou vytýčením hranic v té době možného a nemožného, musí zůstat státem, se kterým nikdo z nás nemá právo manipulovat způsobem, který by se nějak zásadně přičil ostatním. Vždyť jde o základní pilíř pravidel! Gwendarron není možné řešit jenom z hlediska úřadujícího Pána jeskyně. I takovou špatnou zkušenost už máme. Takže k jádru věci. Problém vidím v tom, že vznesu-li oprávněnou námitku proti případné nehoráznosti vůči nějakému nesmyslu, páchanému na území obce Vranigost, i když se bude těsně dotýkat státu a potažmo světa, který jsem spolustvořil, budu označen za "zakomplexovaného opilce, který jako zkušený hnojář kydá špínu" a navíc nemá co mluvit do vranigostských záležitostí. Věřte ale, že kdyby Vranigost ležel například v takzvaném Órridoru, který, kdyby patřil do mapy Starého světa, beru jej za největší křivdu celé Historie, nestálo by mi zato vzáňšet jakékoli protesty. Prostě bych celou vesnici, stejně jako dnes Órridor, ignoroval. Nemůžu ctít lidi, kteří celý systém staví na hlavu. Když chtějí prznit svůj svět, je to jejich nezadatelné právo. Proč ale proboha przní svět ostatních, aniž by projevil jakoukoli slušnost a pochopili, že tento svět jim samojediným prostě nepatří. Jsou jistá pravidla a těmi se, dokud tu budu já, bude řídit každý, byť by byl sebedůležitější. Já si přeci také nemohu dovolit z Mubarrathu vyslat do Angwarru tankové divize (ač bych mohl tvrdit, že jde o severskou otázku a do té nikomu nic není), ale musím dodržovat jisté konvence a uvědomit si, že severské země jsou součástí Starého světa a ten, jestli si vranigostští nevšímli, ještě pořád patří všem! Jachtu jsem ještě překousl, ale nikdy nemohu přijmout že v Nurnu je Bajkonur, z něhož létají do kosmu rakety s různými Gagariny na palubě, že Gwendarron navštěvují různí Copperfieldové a Jacksonové a že někteří vranigostšáné mluví plynně anglicky. Jak si vůbec někdo může v Naglinu, který jsem stvořil já a nejlíp vím, na jakém principu funguje, dovolit zřídít tabákovou fabriku firmy Marlboro a v Nurnu v Kupecké ulici č.18 její firemní prodejnu. Kde to jsme? O koňaku se známkou V.S.O.P už ani nemluví. Nedělám si žádné iluze o tom, že budu pochopen. Spíš na mou hlavu dopadne další snůška

prázdných urážek, Longodonových polopravd a lží. Celá tato smrtonosná tendence mi v některých rysech připomíná zprznění velvonnorských dějin takzvaným Valdenem, kdy Aedd odmítl respektovat mé nezadatelné právo na svou zemi a zcela sobecky postavil historii tohoto území na hlavu svými oblíbenými pestrobarevnými hordami nějakých primitivů. To byla křivda, za níž jsem nota bene dodnes neslyšel jediného slova omluvy. Jenom mne uvádí do rozpaků, že zbytek společenstva zůstává k těmto věcem apatický.

Jestli snad někomu nevyhovuje tento svět, může se věnovat třeba hře Shadowrun, ve které je možnost rozletu nesrovnatelně vyšší. Tady však ne. Dospěl jsem k závěru, že pokud se výše zmínění lidé neuklidní a nepřestanou porušovat jasné meze, které chápe i leckterý nováček, budu muset buď přestat hrát, nebo rázně zakročit. Víím že budu označen za rozvraceče a bůhví co ještě. Éterem budou kolovat zprávy, že všechno musí být po mém, že všechno, co není z mé hlavy, odsuzuji k zániku (málokdo si uvědomí, že k zániku tyto věci vede pouze ten, co s nimi přichází - viz. akce s dvěma Pány jeskyně). Rozšiřovat takovéto věci je rozhodně snazší, než něco dokázat. Je to hodně složitější podřídit se nějakému řádu, než být takzvaně moderně free. Nurnská družina vstoupila do šestého roku své existence. Každý z nás má na tom nějaké zásluhy, beze sporu. Dovolím si poznamenat, že já je mám také. Společenstvo může existovat pouze na většinovém zastoupení hlasů, přičemž svůj názor musí projevit každý. Zdržení se hlasování v zásadních otázkách nesnímá z nikoho odpovědnost za špatnou volbu.

Nyní bych se rád věnoval otázce dvou Pánů jeskyně. Vede mne k tomu zpráva, že se zásadně stavím proti a Trblot Vratiglad svůj zamítavý postoj nemá z vlastní hlavy, protože je blbec. Pokud se neschopnost jistých lidí prosadit svou myšlenku namísto diskuse z vlastní iniciativy projevuje takto ubohou formou, přináší to alespoň u mne politování nad faktem, že jsem se mýlil v lidech, o nichž jsem si myslel, že za něco stojí. Abych osvětlil, uvedu celý problém na pravou míru.

O dvojím Pánovi jeskyně jsem se dozvěděl z doslechu, kdo za tímto projektem stojí také. V zásadě jsem nebyl proti, pouze spojení Aedda a Longodona mi přišlo poněkud nebezpečné. Představím-li si skloubení Pirátských ostrovů a Armidenské tragédie, jdou na mne mdloby. Tím

hůře, že se tímto dobrodružstvím mělo začínat. Faktem je, že takové zprávy opravdu vykristalizovaly. Je jenom a pouze chybou zmíněných dvou pánů, že nedokázali udržet jazyk za zuby alespoň do doby, kdy by oni sami měli jasno.

Dalším faktem, který mne začal klonit k totální antipatii k tomuto projektu bylo, že nikdo nepředložil (ani k tomu neprojevil snahu) základní změnu zaběhaného přístupu k všeobecnému schválení. Nikdo necítil snahu ozřejmit svou představu technického provedení celé akce.

Brzy následovalo nesmělé obhlížení terénu zbylými družiníky. Během dvou nucených diskusí se ukázalo, že dotyční sami nemají jasno a ve svých rozporuplných výrociích se navzájem popírali. Longodon dokonce pronesl několik věcí, které mne nadmíru zarazily. Výroky "Kdo nechce ať nehraje", "Nic vám říkat nebudu" a "Ať se baví kdo chce, ale my s Aeddem se budeme bavit určitě" ve mně vyvolaly dojem, že jakákoliv diskuse pozbyvá smyslu.

Nedlouho nato se Aedd nechal slyšet, že celý projekt, založený na několika hospodských sezeních, je vlastně teprve u zrodu, takže jeho uskutečnění je v nedohlednu.

Po těchto událostech se opravdu Trblotovi nedivím, že je proti. Stejně jako já či několik dalších. Každý může dobrovolně změnit svůj názor, bude-li ovšem přesvědčován argumenty a ne urážkami typu "Jseš blbec", "Nečet jsi Zaklánače" nebo "Jsi ze zásady proti všemu". Od Aedda bych čekal, že se více než novým projektům bude věnovat většímu propracování svých vlastních nápadů, kterým zatím vždy k dokonalosti něco scházelo. Longodonovi bych doporučil, aby více dbal názorů jiných, nepersonifikoval se do osoby všemohoucího, začal se pravidelně zúčastňovat hry a přijal oprávněné výtky k dobrodružství v Armidenu. Možná by mu to pomohlo k zahnání rozpačitých chmur, které se nad jeho hlavou od té doby vznášejí.

Longodonův článek ve Vraní kosti č.3 je napsán opravdu mistrně, je zde plno trefných a adresných výtek. Upřímnost kritiky jako celku však nemohu přijmout z důvodu laciných urážek a k Longodonově smůle i spoustě zcela snadno prokazatelných lží. Asi tuším, co tím sleduje, ale

volba tak podlých zbraní k tomuto cíli napovídá cosi o Longodonově charakteru. Abych přešel tomu, že vše v tomto článku napsané bude označeno za výhrůžku, přiznávám se s čistým svědomím k tomu, co o výhrůžku opravdu jde. Nebylo lehké se k tomuto kroku odhodlat, ale je to to jediné zatím ještě přijatelné, co jsem mohl udělat. Ale dál zatím nechci jít. Tvrdší kroky by znamenaly buď konec můj, konec někoho jiného nebo konec družiny. A to opravdu nechci. Pokud by i toto někdo zpochybnil, je to už opravdu chudák..

Chtěl bych ještě říci, že si plně uvědomuji nebezpečnost tohoto článku. Jestli jsem v něm někomu ukřivdil nebo někoho poškodil, prosím, ať mne o tom zpraví dříve, než vznikne nějaká nenávisť z toho pramenící. Ochoťně a rád veřejně uvedu věci na pravou míru. V této chvíli, kdy nejsou respektovány zásady mlčenlivosti nad určitými věcmi, nevím jak se mám podepsat. Udělám tedy kompromis.

E. Z.

Dovětek:

V aktivní činnosti pro Lyškánoru, ač jsem nebyl dalek rezignaci, budu nadále pokračovat. Spatřuji totiž její velký význam ve smelování alespoň té nepopíratelně početnější skupiny družnictva, která její takzvanou "mizivou kvalitu a nulovou vypočítací hodnotu" vidí trochu jinak. Rozhodně nečekám, že do ní, pane Longodone, budou přispívat ti, co do ní pořádně nepřispívali doposud. Co se týče čtenářské obce, není zrovna nevyhnutelné, aby v ní byli lidé, kteří na stránkách listu hledají inspiraci pro své ojedinelé dezinformační slepence v konkurenčních občasnících. Vytrhat věty, poskládat je do nesmyslných shluků a doplnit o přiměřené množství sprostých výrazů a hospodských urážek, kdyby na to měl žaludek, opravdu dokáže každý. Ještě bych chtěl odpovědět na vranigostský návrh na cenzuru Lyškánory. Ne, pánové, takové praktiky se u nás trpět nebudou. To si zkoušejte na své Kosti. Nevím kde berete tu drzost tlačit Lyškánoru k něčemu, za co byste ji potom roztrhali na kusy ve svých štvavých pamfletech. Mimo jiné, o necenzurovanosti Lyškánory svědčí následující příspěvek.

Víno..., krev... a zase krev!

*Alwynn Bílá Ruka
t.č. v exilu*

Věnování:

Plimskrovi - Tvé světlo je v nás.

Prasatům a zvěři - Chcípněte!

Ráno. Liscannor. Štěbetání ptáků znělo ze všech stran. Jarní zelen potáhla svými barvami louky, lesy, stromy a lidi.

Malý vrabec pěkným dlouhým letem z výšky s malou píruetou dosedl na dřevěnou ceduli. Bylo na ní: "Orglaff Bezbrada - Správce hřbitova." Postava, která ji před chvílí s černým uhlem opustila, škrtla nápis "Správce hřbitova," a připsala elfí rukou: "Hrobník". Přitom se strašlivě uchechtla a vzdala hold bratrovi, za časné vzbuzení.

Vesnice se probouzela.

"Uff...Ách! Co se děje? ... Jo! Jo? Kde to sem? ... Jo! Tady. Néé...nechte mě bejt! Pomoc! Néé. Uff. Kdo sem?! Jo! Orglaff! Jo? Bezbrada. Správně. Jsem přece Správce hřbitova! Néé! Nejsem hrobník. Nechte si ty fory! Já vás majznu! Jo. Uff.", malá spocená postavička, ze sebe odhodila příkrývku a otevřela oči. Vyčkřkla znovu, zavřela oči a začala rukou hledat řemdi. Nenašla ho. Pak otevřela oči pomalu a oddychla si. Před postelí ranním slunkem ozářený stál kus kamene, perlíkem otukaný do šilené a neuvěřitelné podoby. Sám Orglaff tomu říkal sochařství a chlubil se tím. Byl to jeho koníček.

Oblečený vyběhl ven, v ruce řemdi. Přivítal se s ránem. Oběhl svůj pozemek. Pak s úsměvem hleděl na svůj dům, který se tyčil v různých perspektivách a připomínal chameleona.

"Tak co dnes budu dělat? Hmm...asi nic. Půjdu si lehnout, hostinskéj otvírá až v poledne," po krátké rozmluvě s hlavou se odebral znovu do postele a usnul.

V poledne, když vstali i ti nejotřelší spáči, byli všichni za pobíhání Tanrise, elfa s duší barbara (to se jen říká), otaženi jeho řečmi k Orglaffově domu. V čele šel starosta Krochta Moskyt, který se vyskytl v nějaké Bažině a spíš než čaroděj vypadal jako venkovský tatík. Vedle něho kráčel věčný Lynhaard "Nepodrobitelný, Nepříliš chytrý..." z Rugornských skal, kroll jako vemen, tedy poleno. Jeho zvučný smích se odrážel od jeho plešaté hlavy a lámal levné dřevěné ploty. Za nimi se plazil zbytek vesnice, různé vznešené i pochybené existence.

"Koukněte! Máme hrobníka! Bezbrada je Hrobník!", křičel Tanris do davu a ukazoval na počmáranou ceduli. Všichni se chechtali, až se za břicho popadali.

Smích probudil malého trpaslíka. Promnul si oči, k pasu přivěsil řemdi a vykoul oknem. Zrudnul. Zděsil se. Pak se uklidnil a vyšel vážným krokem z domu.

"Hola héj! Co se to tu děje?", snažil se Bezbrada vážně oslovit dav.

"Nazdár Hrobníku!...Hrobníku.", odpověděl dav a pak se rozesmál.

"Nechte si ty fory! Já jsem Správce hřbitova...jo a eště taky kuželkárny. He."

"Houby, jseš neschopnej a ještě Hrobník!", ozval se Krochta, který měl na schopnosti Orglaffa svůj názor. Jeho názor byl asi takový: Bezbrada je neshopné, nepoučitelné, líné individuuum s falešnými fousy.

Jo, otom jsem se ještě nezmínil. Bezbrada se narodil bez vousů, stejně jako jeho otec, děd... Byla to rodina zmutovaných trpaslíků. Povídalo se, že to mají z mamonu, protože vlastnili krámek. Druhá strana ovšem říkala, že jeho prapraděd, nějaký trpaslík ze Psích hor, se toulal po horách, až jednoho dne na obloze uviděl obrovský hřib, který duněl, silně zářil a rychle zmizel, poté prý špatně viděl, vypadali mu vlasy a fousy. Bezbrada porušil tuto linii tím, že přemluvil velkého Moskyta k náhražce. A skutečně od jisté doby nosí fous a chová velkou úctu k čarodějům. Ovšem ani poté neschončily nářázky na jeho osobu. Ba přímo začaly...

"Nejsééé H.R.O.B.N.Í.K !!!", zařval maličký trpaslík a strhl ceduli počmáranou uhlem, "a vypadněte, nebo...nebo...já na vás kašlu!", urazil se.

Celý brunátný si pročísal vousy a odplivl. Pak vyslovil nadávku v otcově řeči, který kdyby jí slyšel tak by ho prohlásil za svoji vlastní tchyni a poslal ho do chřtánu nejbližšího draka.

Odešel do domu. Do postele. Ulehl a spal. Nevnímal jak se dav pomalu rozchází, jak Tanris ostatní burcuje k vyrabování (a asi k vykradení domu), jak se ostatní smějí. Pak vše ztičilo dav se rozutekl od svých domovů, aby se znovu sešel ve stejné sestavě v hospodě.

Trpaslík tvrdě spal. Zdálo se mu o obrovské lopatě, kterou vykopal obrovskou jámu a všechny, všecičky nepřátele Správců hřbitovů tam naházal. Jámu zaházal a dunivě se u toho chechtal. Na hrob dovalil obrovský kámen na který vytesal zručně: "Tak a teď vás přešel humor otrápoval!"

O.B." Po cestě domů vyraboval větší hrad, pozabýjel nejprve služebnictvo a ostatní vařil v obrovském kotli na polévku. Když byl v nejlepší tak přiletěl pětihlavý drak. Hřmálo a z tlam se mu valil ohen, pomalým hlasem mluvil dokola: "Hrobník,hrobník." Tak ho majzнул obrovským řemdiem, až ho rozmáčkli. Propadla se pod ním podlaha a objevil se v jeskyni plné třpytivého zlata. Zlato se hýbalo a říkalo mu posměšně: "Hrobníku, hrobaři." Padl na zem a zlato se začalo skoky přibližovat, až bylo všude.Všude. Dusilo ho, mačkalo ho.

Se strašným řevem se probral. Bylo ráno. Ptáček štěbetal. Vyběhl ven, celý propocený a zaměřil svůj nešťastný zrak na vycházející slunce. Sebral na zemi počmáranou ceduli a očistil jí. Pak jí znovu pověsil na kůl u branky a odklusal do domu. Na to ovšem čekala temná postava s děsivým pohledem i chováním. Byl to Tanris.

Měl dobrou náladu. Bratr Herbert (prý uprchlý vrah) mu vypral jeho zašlé a smrduté ponožky. Tanris došel kradmým krokem k Orglaffovu domu. K ceduli. Uchechtl se a upšoukl si. Pak soustředil svůj pohled na ceduli. Cítil jak ho prostupuje síla. Soustředil ji na jeden bod. Cedule praskla a s lehkým bouchnutím dopadla na trpalíkův pozemek. Sláva lesním mužům! Smích. Smích. S úsměvem na rtech přišel domů.

Když Bezbrada vyšel podruhé ven, něco mu nehrálo. Všiml si cedule. Zamyslel se. Zvedl ji a odnesl do kůlny. V kůlně, původně stavěné jako maketa králova hradu (která byla přezdívaná: Hajzlík), vybral nová prkýnka a sesmolil novou ceduli. Lacinou barvou a křivým písmem ji znovu označil svým jménem a funkcí. Ceduli znovu umístil a vydal se do hospody. Bylo odpoledne a sluneční paprsky vesele protínaly slabý větrík.

Hospodě bylo narváno, tedy jestli počítáme mouchy, šváby a dobrodruhy. Chyběl pouze Hroch. Hostinský Jeremiáš tuto skutečnost, zakrýval tím, že ... o tom nemluvil.

Orglaff otevřel dveře. Přitom se ještě obratně chytl za nos a ucpal ho prsty. První náraz hospodského smradu, by v pase přelomil kdekoho. Centrum smradu se pohybovalo s tím, jak se Lynhaard přesouval po hospodě. Povídalo se, že nejlepší obrana proti tomu je lití laciné kořalky přímo do nosu, a nebo sedět od krolla co nejdále. Bezbrada zvolil třetí možnost. Pozdravil.

"Zdravíčko. Hospodo, žejdlík kořalky!"

"Á, hrobník! Mezi nás si nesedej. Smrdíš!" , ozval Lynhaard a všichni mu smíchem dali za pravdu.

"Jaký?"

"No je vidět, že tady hlava dubová už nemůže, já budu pokračovat..."

"Cožé! Já, že už nemůžu?! Já ti dám, dostaneš do huby, vejřfasko"

"Klídek pánové, nebo už vám nenalejou...Lynhaarde pokračuj."

"Tak jo. Klídek. A ještě pivo pro všechny, hospodo. No von říkal, že ten důl co sem já vočistil vod těch sviní, je zase obsazenej a že prej unesli krále Borima..."

"Korima..."

"...a že prej zuří občanská válka a sliboval nám, krysoprd, tučný prachy...pchéé. A že prej máme hned vyrazit, že prej král může všechny sjednotit, a že jinak ty zlý..."

"Torkilové..."

"...vyhrajou, prostě normální kecy, kdyby raší pořádně vojel nákou ženskou, žejo klucí!", a vypil do dna tuplák piva a řhl jako hejno opic.

"No a my blbci mu na to nalítli a že prej máme krále zachránit a že zachráníme Godžik a dostaneme prachy, prostě chtěl tu jejich pevnost vyrubat, měl to říct rovnou, eště, že už chcíp buran pitomej. Tfuji bolí mě huba pokračuj Moskyte a mě eště pivo hostinskéj!"

Krochta zvedl hlavu ležící v louži na stole, zamlaskal a pomalu pokračoval:"No a pak jsme se ráno sešli na návsi. Byl jsem tam já, Lynhaard, kroll Bangord, bývalý trestanec a prasák, Orglaff Bezbrada, blb k pohledání, prtavý trpajzlík a obrovský nemehlo....eé a kdo ešte krolle?"

"No eště přeci ten milenec svýho bratra Tanris, elf prej hraničář, ale řsadam se, že ten nikdy po žádný hranici nešel. Potom Aedd takovej ten upatlaněj zlodějíček, a pak náký nový smradi myslím Guldur a Dulfín, už ani nevím co uměli. No co stejně dycky de vo zabíjení a vo prachy, a vo ženský, hééé!"

Krochta se znovu chopil ze své uslintané tlamy slova:"No a velitelem byl zvolenej Bangord, bylo to vo fous, moh sem bejt já, sem starosta tak bych měl bejt dycky velitel já, ne?"

"Co si to dovoluješ! Ty smrade! Vzal si mi starostování. Neska to tu za nic nestojí, dřív za mejh časů to bylo lepčejší."

"To výšžejo, vypadalo to tu jako v krollím doupěti, pché!"

"Ticho! Nechte toho a pokračujte."

"Pak sme se vydali všichni do Nurnu a nasedli na lod, na nějakou Perletovou Sračku..."

"...Krásku!...",opravil Krochta.

"...a vodjeli sme smerem na Godžik.

Vyrazili sme a celou cestu sem prochlastal. Nic se nepamatuju...Jo! Ten řízek co nám velel se menoval Jut. To byl nejhnusnější člověk, kerýho sem viděl. Von mi pořád tykal! Eště, že už chcíp..."

"Nepředbíhej. Prostě jsme za pár dní dorazili na Kodgick a vyděli tu zkázu. Vše bylo rozbořeno a zničeno. Jo a byla noc. Bylo to strašidelné..."

"...No a šli sme přeci do putyky, už vim. Ten Jut, no to byla krysa. Pořád nás někdo sledoval. Ty smradi z podsvětí. Hnusnej Godžik!..."

"Seděli jsme v hospodě, pijeme a najednou ji prostě někdo přepad..."

"To byly ty smradi nedoprdlý. Prostě nás chtěly sejmout..."

"Chá...pamatuju se že, Aedd se tenkrát schoval pod stůl..."

"Joo...jak mu na hlavě přistála výbušná koule che...ché. No, ale vyrubali jsme je stejně jako stádo prasat.A já jich sejmul nejvíc, hů!"

"No to kecáš, já ovládám magii a proto jsem jich měl víc..."

"Chčeš do huby! Já sem lepší, pojd vochutnat moje vostří!"

"Ne tak rychle, opičáku! Mam hlavu plnou bahna a na tebe nebudu šetřit!"

Lynhaard se snažil s opicí v hlavě efektně vyskočit a vytašit meč. Místo toho vyskočil a padl celou vahou na stůl, který měl za zády, až ho roztrřštil. Dopadl s rozbitým stolem na zem. V třískách usnul. Moskyt se strašlivě rozřechtal.

"No to je teda silák. Chéé!"

Hostinský Jeremiáš s úsměvem pohlédl na účet a řekl:"Ten už nevstane."

Krochta se smíchem pokračoval:"A je klid vod toho čuněte. Kde jsme to skončili?"

"No, tam jak jste vyrubali tu putyku."

"Jo, začali jsme ustupovat, tím dábělským městem. V patách jsme měli podsvětí. Z oken domů vylétaly šípy a zastřelily Dulfína, takovýho buďizkničemu. My, ale zdrhali pryč. V jedný uličce nás přepadli ze všech stran. Jel tam vůz plnej žoldáků a s těma prckama nás vodřízli...ché, ale nepodřízli. Lynhaard vyrazil dveře nákyho baruka a skočil dovnitř. Já za ním. Vyběhl po schodech do ložnice a tam na něj vyskočil nějakej chlap. Tak ho voddělal a pak začala v posteli strašlivě kvíčet náká ženská. Kroll jí měčem rozpáral břicho..."

Ležící tělo se pohnulo a křečovité

zaškubalo pak se ozvalo:"Rozrubal sem jí, až jí tekly střeva po stehnech a pak sem jí usek hlavu, čubce jedný...", postava se zvedla a roztrřeseně se postavila usmála se na všechny a řekla:"Eště pivo, šéfiku". Krochtáčku, ty můj miláčku dej tatínkovi pusinku..."

"Tfuji, ty seš, ale čuně..."

"Ale no tak, dyk víš, že tě mám strašně rád..."

"To víš, že jo. Já tebe taky", Krochta se ho snažil uchláholit. Kroll se přibližoval, jeho smrad taky. Nastavil ústa k polibku a pak mocně škytl. Pak ještě jednou a strašlivě se pozvracel. Zvrátky olízly hranu stolu. Byly krvavé.

Všichni jsme odskočili od stolu.

Lynhaard znovu padl na zem a spal...

"Bléé, teda eště, že mě nedal pusu. Chudák Wennora a ty jeho dětičky..."

"T ř e b a by t ě , p o t o m znásilnil...che.Ché!", vybuchl Jeremiáš.

"Ticho hospodo! Už je to za náma. Budu pokračovat. Ty žoldáci za náma vběhli do domu a do tý ložnice, krysy smradlavý hodily plumbu..."

"Cože? Co tam hodily?"

"Jo, bombu. Tak jásem prostě zmizel a Lynhaard proskočil voknem. Vostatní mezitím rubali ty mrzáky. Strašně to bouchlo, celej barák byl vybuchlej. Když sme ty hajzliky všechny podřezali, tak jsme zdrhali z města do hor. Jak říkal Jut. Terén začal stoupat, před námi se tyčily hory. Nejhorší bylo, že po nás šli ty malí smradi. Vyslali jsme Tanrise, toho barbarskýho elfa, aby snima zatočil. Jut nás mezitím dovedl k náký jeskyni. Musím říct, kurva, že tadyhle Lynhaard toho Juta tak nesnášel, že ho chtěl sejmout. Jako zaživa, chápete?"

"Vzbudte to zvíře, už se ti taky pleteš jazyk Komáre!"

Na krollovu hlavu dopadla plnou vahou voda z kýblu. Ozvalo se zařvání. Něco se pohnulo. Lynhaard křečovité vstal.

"Co se....děje? Sakra mě je zle."

"Hele Lynhaarde musíš pokračovat ve vyprávění, tady strejda už má vyschlou hubu."

"Jo,jo. Nojo. Uff. Mě bolí hlava. Pivo! a rychle. No kde sme to skončili?"

"No, před tou jeskyní."

"Už vim.", kroll si rukou setřel zvrátky z obličejce posadil se na čistou židli, popadl podávané pivo. Upil a začal:"Jo, to nás ta krysa dovedla k tomu jejich sídlu..."

"Myslíš doufám Juta!...",vykřikl agresivně Moskyt a vytahoval si rukávy.

"Jo, toho šmejdca chcíplýho, tak drzýho chlapa nepamatuju, furt mě tykal kret...no nic, tak nás předved před tu sebranku. Říkali pořád ty samý kecy vo králi, vo náký pevnosti na sousedním ostrově, že tam prej je ten král...che prej svědomitel..."

"Sjednotitel, tupče..."

"...No dal nám lod a eště náký sračky a..."

"...eště nám slíbil nákejh šedesát tisíc penížků, podvodník..."

"...Podsvětí...",řekl Lynhaard tak tajemně, že si Krochta vzpoměl na krollovi příhody a strašlivě se rozřechtal.

"Čemu se směješ, blbe?"

"Ale tobě jak tě podsvětí...A...počkej vlastně i KRÁL tě vokraď, kurva, ted mi to došlo. Já se pořád netušil proč si ho nechtěl zachránit. Ché. Ché!!! Eště, že chcíp..."

Oba se mocně rozřechtali a se trásly nohy u stolu. (pozn. viz Víno,krev a podsvětí)

"Dali nám sebou taky...ché...jo, na tom vostrově byla totiž sopka a vní měli ty Torkilové to doupě s králem a voni nám dali náký lektvary na vzbuzení sopky ché."

"Pak jsme vyrazili pro lod. Po cestě nás přepadli malí spratci. A zabili Juta. Héé! Potom sme je zabili my."

"Lynhaarde, pak sme šli do města, žejo? Bez toho posery."

"Jo, pravdu dř, bečko piva."

"Tsss, Ztratili sme velitele a tak sme nevěděli, kde je lod, tak sme si šli nákou ukrást do města."

"Ché to si pamatuju. Přišel sem v noci k nákýmu rybáři chvilí se s ním dohadoval a pak mu řek: Tu lod zabvaju, všichni do ní náskákali a vodpluli sme. Pravda kapku zuřil, ale to jedno."

"V tý lodi sme našli toho smrada Darlena, drzýho hnusnýho elfa. Eště, zes mu, krolle, vzal zbraně. Pořád vypadal jako nákej bandita."

"Ché, máš pravdu, stará vojno. Pivo! Chtěl sem ho sejmout, spal na mý kradený lodi."

"Nějak sme podle mapy objeli ten druhěj vostrov s tou sopkou, viděli to jejich hlídaný sídlo ve skále, sejmuli sme jim neviditelný lod bombama."

"Bum! Buch! Blééé! Bum!", Lynhaard mocně házel rukami jako šlenec.

"Nech toho blbečku"

"Tak jsme se vrátili, protože to jejich sídlo bylo nedobytný na druhou stranu vostrova a

Pár slov do pralice

provedli na pláži výsadek."

"Nikomu se tam nelfbilo, žejo krolle. Podsvětí bylo snad v každý kapce vody..."

"...a taky v mracích."

"Tak sme se vylodily, všechny ty prdy sme vyházelí na pevninu, hlavně toho malýho blba Bezbradu, co furt knučel, že neumí plavat. Tak sme ho vzal a mrsknul do vody. Ten řval, ché!"

"Prodírali sme se džunglí k sopce, když sme zvěřili vesnici kanibalů! byla těsně pod sopkou"

"To musím vyprávět já! Ta vesnice pěkně spinkala, bylo tam tak dest chatřít v každý spala rodinka, myslím malí dětičky a ženský...", krollovi se zaleskla očka, pak posmutněl, asi si vzpomněl na svoji rodinu,"...Bangord tenkrát řek něco jako: Každýho věc, koho sejmeme. Tak sme se rozeběhli na ty vožírače kostí. Já sem vpadnul do první chýše a sekal chlapy, ženský, děti chá...to byly jatka ché. Upadávali jim nohy, ruce, hlavy. Stříkala krev. Pamatuju na nákou ženskou, jak běžela s malým dítětem v náručích, celá nahá. Sem po ní seknul, vytekly střeva, vypadlo jí dítě do těch jejich střev a já ho eště rosekala na tákhle malý kousky. Moskyte ty kousky se eště hejbaly...", Lynhaard byl v extázi.

"Ty seš čuně, krolle. Největší problém byl Šaman, ten měl mlhovou hůl, udělal mlhu a zdrhnul do jeskyně."

"Jo, šel sem po něm, sejmul sem ho a sebral mu ten váček s uschlejma genitálíjema..."

"...to jak sJo? Ty stvůro. Tak zato tě zabiju!"

"Klid nepředbíhej...",Lynhaard byl klidný,"...V ty přilehlý jeskyni byly dva vobrovský bílý, slizký červi v takový aréně. Asi je uctivaly. Sme do ní vlezli, ale ty červi nás sehnaly do takový jeskynky. Do plynový komory! Vim, žes tam Moskyte padnul první . Já s Bezbradou a Bangordem sme rubaly toho červa, co ucpal východ a von nám tam pouštěl na oplátku ty svý jedovatý plyny. Nakonec sme ho zabili a já vzal ten váček s genitálíjema a vysypal ti ho na kschticht. Ché. Chů, hé, hé!"

"Ty slize, chcípneš!", Krochta skočil na smějícího krolla a začal ho mlátit pěstmi. Lynhaard se chechtal a odhodil ho na svoje místo. Moskyt přepadl přes svoji židli a praštil se hlavou o zem. Chvilí se nic nedělo. Pak se pohnul a zašklebil se. Nakonec se vítězoslavně rozesmál.

"Víš vůbec, ty tupá hlavo, co sem ti za to udělal?! Pamatuješ si jak sem ti přičaroval ty vobrovský zuby? Ché! Pamatuješ jak ti nešla zavřít

tejden huba? Hé. Ché!", Krochta opět získal převahu.

Lynhaard se přestal smát. Už ho nic nenapadalo. Tak se alespon strašlivě zašklebil a byl zticha.

Krochta pokračoval ve vyprávění:"Když sem se probudil, tak sem ze sebe sesypal ty...no to je jedno..."

"Chá...stejně ten můj forek byl lepší!"

"...Ticho! Nebo zase tejden nezavřeš hubu. Uviděl sem toho velkýho červa jak ucpal vchod tý maličký komůrky. Třuj. Všude bylo plno toho hnusnýho plynu. Všichni sme se dávilí. Pak malýho Bezbradu napadlo, že skrz toho červa proseká. Byly to jatka. Chvilí to trvalo. Žlutá krev cákala, slizký růžový maso odlítávalo. Fuj, ty vnitřnosti. Bléé. Asi tak za hodinku byl vysekanej průlez. To byla úleva. Začal sem zjišťovat kdo udělal tu prasárnu s těma sušenějma věcmi. Když sem zjistil, že to byl tady Lynhaard tak sem mu přičaroval ty obří zuby. Ché!"

"Né, né, ne...eště tam byl druhej červ, tomu sem se jedinej já postavil tvář v tvář, hé. Vostatní mě sice kryli šipometama, ale skolil sem ho já."

"Hé, kdebys byl bez mojí magie, to já ho dodělal."

"Né, já to byl, kdo mu rozsek hlavu a zabil a sem na to hrdej."

"No tak dobře, to všížejo.", uchlácholil ho Krochta a myslil si své.

"Pak sme eště rosekali na cimpr campř jejich malý červíky a našli náky cetky, žejo?"

"Jo, a pak sme vylezli ven...Kofalku!..."

"...Rovnou dvě!"

"Kde sem to skončil? Jo. No a začali sme lízt na tu sopku, nenašli sme jinačí vchod do tý pevnosti a tak sme došli, až nahoru ke kráteru. Pěkně to tam čoudilo a fičelo. Měly sme ty věcičky na to vzbuzení tý sopky, měli sme to použít jen v případě, že bysme měli krále, hé."

"Jenže my už sme chtěli domů a tak král nám byl ukradeněj. Stejně byl určitě šéfem podsvětí, chů!"

"Pravdu díš, nemytej krollíku. A tak sme vzali ty lektvary, dali je komu jinýmu než Bezbradovi a toho sme spustili do toho jćnu. Von to tam hodil ouplně přesně. Začali sme zdrhat. Slezli sme ze sopky. Pak to začlo. Nikdo nevěřil, že to bude fungovat. A vona ta sopka začala strašně kouřit, šlehalo z ní plameny..."

"...a pak bouchla! Jo!"

"No a pak bouchla a země se začala strašně třást, pořád se chvěla padaly stromy, balvany, všechno. Tak strašný klepání země sem eště nikdá nezažil..."

"Jo, jo já taky ne. My sme se ploužily směrem k lodi, pořád sme se padali k zemi, házelo to s náma, ale po chvílce to přestalo. Fuj to byl šok. Nic nebylo na svym místě."

"Když sme se prodrali k lodi, tak už padal soumrak. Ihned sme vodpluli na Kodgick. Po příplutí v noci sme uviděli ruiny."

"Ché my sme tím klepáním země dočista zničili město! Hé, Hué! Hé! A tady Krochta s Bangordem se vydali do hor, do tý jejich tajný skrýše pro prachy."

"Jo,jo všude byly jenom samý trosky a bordel. My sme dorazili do hor, do tý jeskyně a von tam nikdo nebyl! Žádnej z těch smradů se nevbobtěžoval tam zůstat."

"Doufám, že všichni chcípí v křečích, hé"

"To já taky! Rychle jsme se vrátili na lod, kde ostatní čekali a nabrali kurz na Nurn. Uff. Jak já se těšil domů."

"Už seš těšil na ženu co, ty zvrhlíku!", Lynhaard na něj spiklenecky mrkl.

"Nech si ty kecyc, ty ses taky těšil na TO!"

"Po tejdnu sme dojeli, prodali lod, protože jinak bysme neměli ani floka."

"Mno, výprava dopadla fijaskem, nebo jak se říká. Měli všichni peněz, akorát na vožrání."

"Taky sme se vožrali, né?"

"Uff, a je konec. Hele začíná svítat."

Lynhaard usnul.

Jermiáš připsal účet na sekeru, zavřel výčep, dal si poslední pivo a usnul na židli.

Já a Moskyt jsme se vymotali ven. Štěbetání ptáčků znělo ze všech stran. Podzimní žlut potáhla svými barvami louky, lesy, stromy a lidi.

Příběh skončil a my jsme byli pěkně opilí.

Fantazie?

Realita?

Nikdo neví co kde končí nebo začíná.

Možná na začátku.

Možná na konci.

Jedno je opravdu jisté.

Příběh skončil a my jsme byli pěkně opilí.

Vzhledem k tomu, že v Lyškánoře č.21 ještě vyjde několik příspěvků, které se věnují nynější vyhocené situaci okolo dalšího hraní, chtěl bych ještě před tím, nežli se situace opět vrátí do normálu a zkalená hladina bude opět čistá, napsat několik vět o některých věcech, které mají přímou souvislost s naší hrou. Jak z výše napsaného vyplývá další slova budou psána pro hráče a nikoli pro dobrodruhy.

Něco z toho co budu nyní psát jsem již některým říkal ústně, něco z toho již bylo někdy publikováno, pouze bych tedy některé věci chtěl ujednotit a shrnout dohromady.

V současné době se opět poněkud živěji diskutuje nad některými jevy, ke kterým docházelo a dochází při hře, ale hlavně o odpovědnosti Pána jeskyně k ostatním, tedy hráčům, ale i odpovědnosti některých členů ke hře jako takové, hlavně ke vztahu k prostředí, ve kterém se naše hra odehrává. Něco z toho již bylo publikováno Eodelem, něco se pokusím připsat já.

Nurnská družina již funguje pět a půl roku. Já sám v ní hraji zhruba pět let. Po Eodelovi jsem druhý nejdéle hrající člen. Přesto si velmi dobře vzpomínám na vše čím družina za ta dlouhá léta prošla. Byly to doby slávy a rozkvětu i doby, na které bych dnes raději zapoměl. Přesto však v poslední době došlo k pomalému nahlodávání samotných principů a základů našeho imaginárního světa, do kterého se vždy na pár hodin týdně ponoříme, abychom se pak opět normálně věnovali světu, ve kterém skutečně žijeme.

Děj našich představ byl zasazen do doby, kdy některé věci fungují normálně jako v našem světě, některé fungují jinak a některé nefungují vůbec. Mezi těmito světy by měla být pevná a jasná hranice! Samozřejmě každý má poněkud jiné představy o tom imaginárním světě. Každý pro něj hledá inspiraci někde jinde. Někdo ji hledá v Tolkienovi, někdo v Howardovi či Sapkovském někdo třeba v knize Příliš mnoho příšer, která je skutečně příšerná. Faktem však zůstává, že družina byla zasazena do určitého světa, který nebyl nikým zpochybňován. Samozřejmě docházelo postupně k různým úpravám, které se týkaly hry. Kdyby dnes nějaký PJ použil ve svém současném dobrodružství některé věci, který byly dříve brány normálně, byl by ostatními rozcupován po právu na kousky. Jako příklad nám mohou posloužit třeba mapy našich dobrodružství, kde jsme neuměli pracovat s ničím

jiným než s jedním sáhem, takže bráno dnešními měřítky dobrodružství se odehrávalo na ploše o rozměrech 80x80 sáhů, na kterých žila standartní kolonie skřetů, proháněla se smečka vlků a medvědů, fungovalo tam standartní královské město, protékalo několik řek, na břehu moře kotvilo několik lodí a celou zemí supěl jeden drak, určený k odstřelu. Celé to bylo obeháno tzv. neprostupnými křovisky na východě, bezdnou propastí na severu a nepřekochitelnými horami na jihu, na západě tuto zemi omývalo moře. Co si budeme povídat hovořím o svém dobrodružství v Mallikornu, ale příkladů by se našlo více. Pro další pobavení mohu uvést třeba Rugorské skály, kde dobrodruzi několik večerů prolézali skálu o rozměrech 20x20 sáhů, aby posléze zjistili, že se jedná o bývalý královský hrad, dokonce pro krolly, na jehož střeše žije tlupa skřítků a důležité artefakty se hledaly na další miniaturní ploše, kde mezi jednotlivými místy, jejichž "význam byl nevdán" a každé musela družina postupně odhalit, se na sebe dalo pohodlně močit. Ale tehdy to všem připadalo normální a nikoho nenapadlo střílet z luku z jednoho konce takové země na druhý, neboť každý v sobě měl jistou pojistku, která mu v něčem podobném bránila a když tenkrát PJ řekl: "Jdete po cestě deset směn", tak si všichni pěkně těch deset směn představili, někdo si i tkanici na botě po té cestě převázal, někdo železnou zásobu pojedl, zloděj dvěma dobrodruhům kapsy prohledal a Densir odpravil nepohodlného družníka a ještě všem namluvil, že to udělal někdo jiný, či že to byla nešťastná náhoda a nikdo se nepozastavil, nad tím že ta cesta podle měřítka mapy měří pouhé dva sáhy. Dnes jsme samozřejmě jinde. To je věc vývoje. Podotýkám to proto, že jistě věci se prostě tenkrát dodržovaly samozřejmě a přirozená etika bránila hráčům, aby takové věci kritizovali, když sami nepřišli s něčím lepším.

Šel čas, vyřešilo se měřítko mapy (památný Mubarrath), postupně byl vymyšlen i název státu, kde družina sídlí, obzory se rozšiřovaly, vznikla spousta nových věcí. Každý přišel s něčím novým, někdo více a někdo méně. Jistou raritou Nurnské družiny je i to, že Pána jeskyně může dělat v podstatě kdokoli a tento se tudíž střídá. Hru to samozřejmě obohátilo, neboť si každý mohl zahrát i jako postava. Problémy to však nese také. Tím největším je bezpochyby fakt, že každý má poněkud jiný pohled na hru a tím pádem i třeba na prostředí, kde se Nurnská družina pohybuje. Nepsanou dohodou byl fakt, že každý PJ si mapuje svoji vlastní oblast a pakliže někdo chce,

aby děj jeho dobrodružství zasáhl i oblast, která "patří" někomu jiného, tohoto na to upozorní, případně si osvětlí některé věci, neboť pouze "stvořitel" má jasnou představu o dané oblasti. Namátkou mohu uvést případ Mallikornu, který jsem kdysi dávno vymyslel já a když do něj chtěl zasadit děj svého dobrodružství Grundyg, tak prostě za mnou přišel a některé věci se mnou konzultoval, aniž by mi samozřejmě cokoliv prozradil o ději. Tak to má být. A je nezadatelným právem takového "stvořitele", který má s daným územím nějaké plány do budoucna, no i případnému žadateli zatrhnout. Problém se samozřejmě území Gwendarronu, kde se děje jednotlivých dobrodružství prolínají. Tady je třeba být obzvláště opatrný a uveďte to o pár řádek níže na jednom případě, za který nesu odpovědnost já. Z tohoto důvodu se například stále nevím jaké náboženství vlastně v Gwendarronu existuje, z postavy panovníka je známo v podstatě pouze jméno. Jistě je pouze jedno. Je například jasné, že Gwendarron musí být nejsilnějším státem v oblasti, aby ho někdo někdy nesmetl ve svém dobrodružství hordami kočovných barbarů nebo skřetů, musí zde jakžtakž fungovat justice, aby mohly být řešeny z hlediska hráčů některé sporné věci týkající se jejich postav, na území Gwendarronu si také musí být všechny rasy rovny, z důvodů naprosto samozřejmých a našly by se i další příklady. S nějakými změnami na úkor zavedených představ je třeba postupovat velmi, velmi opatrně a vždy s ohledem na budoucnost i na věci, které z toho mohou někdy možná vyplynout.

Slíbil jsem příklad. Tady je. Ve svém dobrodružství, pracovně nazvaném Erkracht II jsem zavedl pojem "Tajná služba", nevím přesně jestli jsem použil tento termín, ve svých poznámkách jsem pouze nalezl poznámku "Tajná operace", ale to není podstatné, neboť důležité je pouze to, že se výše jmenovaný termín vžil a začal se od té doby používat. Vůbec poprvé se tak Nurnští setkali s tím, že v Gwendarronu operuje něco tak tajemného a složitého jakou bezpochyby "Tajná služba" je. Stvořil jsem také hlavu tajné služby, kterou jsem nazval Kwen Kalleste. Proč a kvůli čemu ostatní vědí, odehrálo se standartní dobrodružství, dobrodruzi dostali úkol a po jeho splnění i odměnu. Zadavatelem však byla státní moc, která z pochopitelných důvodů neměla zájem na zveřejnění, což se stalo a vše se zdálo být v pořádku. Ale. Ale nedomyslel jsem zcela, že to může mít velký vliv na další průběh hry. Pokusím se o stručné shrnutí toho jaká byla má představa "tajné služby". Je jasné, že každý stát musí provádět

i věci, které mají tzv. zůstat pod pokličkou. Otázkou však je na jaké úrovni může taková služba být v době a ve "světě", ve kterém se naše hra odehrává. To je věc názoru. Já osobně jsem "tajnou službu" pojal a zařadil ji zcela jednoznačně pod armádu, ovšem s jistými privilegii. Kalleste byl v mé představě jednoznačně sto procentně oddaný státní úředník, který má přístup do nejvyšších kruhů a svým způsobem vykonává nepopulární práci za což mu náleží velmi slušná odměna a jako takový disponuje jistým obnosem peněz. Proč musí být taková postava oddaná je jasné, jak z hlediska Gwendarronu jako takového, tak i z hlediska hráčů. Ale pozor, co se stane jestliže nějaký nový Pán jeskyně využije tuto postavu ve svém dobrodružství a udělá z ní například spiklenecké cízi mocnosti. A to je právě to co jsem nedomyslel. Následně se mohou dát do pohybu věci, které oťesou samotnou existenci Gwendarronu atd, atd. A to je z hlediska vyšších principů nepřijatelné, neboť Gwendarron patří všem a kvůli hře by měl fungovat trochu jinak, nežli státy, které si tvoří jednotliví Pánové jeskyně. Pakliže takovou mocnou postavu stvořím ve "svě" zemi, nikdo mi nemůže říci ani prd a v případě, že mi s touto postavou bude manipulovat někdo jiný mohu mu to zatrhnout, neboť já jsem takovou postavu stvořil a nejlépe vím jak se chová. S postavou, která žije v Gwendarronu však takto nakládt nemohu. Ta patří všem Pánům jeskyně. Jako například pošťák Hlůva, řezník Jelito a další. Zatím se to nestalo, ale mohlo by. A odpovědnost za to ponesu já, neboť já jsem do Gwendarronu stvořil Kallesteho a tzv "tajnou službu".

Nicméně se vrátím ještě zpět ke svému dobrodružství. To normálně skončilo a vše bylo v pořádku. Další dobrodružství dělal Grundyg, který se mi v té době svěřil, že jsem s "tajnou službou" měl stejný nápad jako on, a že jsem ho tudíž trochu předběhl. A vytáhlo se na jeho dobrodružství. Opět se do něj zavedla "tajná služba". Grundyg ji pojal poněkud hlouběji, zavedl do ní spousty agentů, v Nurnu se spolu utkalo několik zlodějských gangů, vše bylo provázanější, ale svým způsobem nebezpečnější a těžší na zvládnutí pro Pána jeskyně a vzhledem k tomu, že některé "tajné operace" probíhaly v podstatě na očích veřejnosti, hrozilo i to, že všechno sklouzne nepatřičným směrem. Ale i Grundyg pojal Kallesteho stejně jako jsem ho pojal já. A opět dobrodružství skončilo a vše bylo v pořádku. Jenomže. Nápad s "tajnou službou" se zřejmě zalíbil i jiným. A bylo to tady. Na popud tajné služby jeli Nurnští dobývat "pirátské ostrovy". Proč s touto akcí měla co do činění "tajná služba",

dodnes nechápu. Asi se stala populární. A další dobrodružství. Opět jiný PJ. Již celkem standartní výsadek na jakémisi ostrově, likvidace nepřátel. Jeden člověk byl Nurnskými zajat. A ukázalo se, že tento zajatec je vlastně agentem tajné služby, tudíž spojenec Gwendarronu a po přistání si to hned mazal za Kallestem. Z osoby, která měla být zahalená tajemstvím, se stala postava populární asi jako řezník Jelito. Nejruznější chamraď si u něj podávala dveře a věděl o něm úplně každý. Smůla je, že proti tomu nemohu nijak protestovat, neboť každý to může vidět trochu jinak a jedná se o postavu Gwendarronskou. Toto je přesně příklad toho, že i nápad který se zpočátku zdá dobrý a nikdo proti němu nic nemá, se může časem stát nebezpečným z důvodu "vyšších principů". Byl bych rád, ale uvědomuji si, že to nemohu požadovat, kdyby se tzv. "tajné služby" odložily a nějakou dobu se na ně mnoho nesahalo.

Ted' bych se však chtěl vrátit do dneška a k současnému stavu. Všechno souvisí se vším a chtěl bych poukázat na to, že právě nastala doba, kdy je třeba začít přísně dodržovat tzv. "vyšší principy". V době kdy Nurnská družina vznikla měl každý nějakou představu o světě, kde se pohybuje. Přišli noví hráči, někteří odešli. Dobrodružství se začala zapisovat, vznikla Lyškánora, posléze Vraní kost. Ač to říkám nerad vždy existovalo něco jako cenzura, která měla zabránit, aby do publikací pronikala nepatřičná slova. Je jasné, že není možné ponechávat a publikacích, které se tváří jako zápisy dobrodruhů v našem imaginárním světě Nurnské družiny, takové věty jako např. "Kroll Lynhaard projel nepřáteli jako tank", apod. Existují slova, o kterých se dá diskutovat, slova normální a slova, která v našem imaginárním světě prostě nemají co dělat. O slovech normálních není třeba vést debatu. A pak jsou výrazy, které někomu do tohoto světa zapadají a jinému ne. Ono určitě přesně do jaké doby, odpovídající našemu chápání světa a skutečně historie, zařadit náš svět je těžké. Snad se ale shodneme zhruba na středověku asi i před bitvu u Kresčaku, neboť v našem světě asi nemají co dělat například palné zbraně a podobné věci. Abych namátkou některé takové výrazy uvedl. Například: doutníky, káva, střílný prach, úroveň výrobků ze skla atd. Do toho našeho světa samozřejmě vstupují takové důležité věci jako jsou kouzla. Většinou když se o těchto věcech bavíme naráží každý na jinou dobu. Někdo mluví o starém Římu (většinou vzhledem k zákonodárným institucím), někdo raději vidí až pozdější dobu krále Artuše a samozřejmě všichni jsou ovlivněni fantasy knihami. Nemá cenu

se přít, že Tolkien hraje u všech stěžejní roli. Do této doby nebylo toto zpochybnováno. Nicméně v poslední době se v publikované formě objevily výrazy, které je dle mého názoru třeba zakázat. Vesměs pocházejí z našeho skutečného světa a jejich zařazení do družinové tvorby je restituted. Uvedu některé takové čuňary: Borgiové, Michael Jackson, David Copperfield, Marlboro, Bajkonur a Gagarin (obzvláště hnusné), V.S.O.P., Vietnam a našly by se i další. Samozřejmě, že autoři se budou bránit tím, že tato jména byla uvedena v pozmeněné formě, ale význam je jasný. A obhajoba typu, že se jedná o tzv. bulvár je pouze výmluva. To že do našeho imaginárního světa zatahujeme věci ze světa skutečného je samozřejmě normální (např. padouši vždy žijí na východě), ale musí to být zároveň v takovém případě logicky odůvoditelné, a hlavně zařaditelné do tohoto imaginárního světa. K výše zmíněným výrazům bych uvedl malý příklad. Dejme tomu, že družina vyrazí na dobrodružství a nějaký její člen, řekněme mu třeba Blb Blbovič se náhle rozhodne, že navštíví pana Bajka na jeho Bajko Nurnu, že se chce podívat na ty rakety a pokusné psy. PJ stojí před volbou. V listu, který je vydáván ve vesnici, která skutečně v Gwendarronu rádně stojí a lidmi kteří existují, se o tom píše, že taková věc se skutečně v Gwendarronu nalézá. A už je to součást dobrodružství a PJ by to také mohl dát do zápisu, který později napíše. PJ má v podstatě tři možnosti. Buďto takové Blba Blboviče seřvat ať neplácá nesmysly (tím se ovšem vystavuje kritice tzv. spravedlivých), nebo zvolit střední cestu a říci, že celý ten nesmysl smetla přílivová vlna (poněkud násilné řešení), nebo se s dotyčnou postavou na ten Bajko Num vypravit, neboť ho tam někdo propašoval z našeho skutečného světa. Následky jsou jasné.

Ještě bych chtěl poznamenat jednu věc k pravidlům. Ano, pravidla jsou samozřejmě závazná a lze z nich všeobecně vycházet. Přesto bych se klonil k myšlence jisté regulace. Příklad. Alchymista může vyrobit předmět jménem létající koště. Bezvadné. V pravidlech je to logicky odůvodněné tzv. létajícím démonem. V pořádku. Přesto zrovna tento konkrétní předmět může zcela postavit na hlavu dobrodružství. PJ ho nemůže zakázat, ale je i na hráči, aby toto nezneužíval. Opět tedy jakýsi vyšší princip. Hráč by se také a právem rozčílil, kdyby nad družinu přiletělo pět cizích postav na létajících kobercích a začalo družinu ostřelovat rachejtlemi upevněnými na speciální konstrukci, připomínající závěsník na vrtulník W.Lynx. To je další věc se znalostmi z dnešního

světa bychom mohli (a mnohdy naprosto logicky) vytvářet různé předměty, který by mohly fungovat i ve světě imaginárním. Opět příklad. Existuje obrázek pana Rhandira (ten však beru skutečně jako legraci a nic proti němu nemám) na němž je chlapík, který má v ruce kufr, na hlavě klobouk, má kravatku a na nose brejle. Vše je možné z dostupných materiálů udělat, kdo na to však přišel a jaký duch ho osvětlil se však již neřeší. A existují i mnohem příšernější případy. Stačí se občas podívat do různých fanzimů. Jako vrchol bych uvedl mateřskou loď pro varany. Tento případ naštěstí nepochází z naší družiny. A opět může autor takového nápadu křičet: "Lodě přece byly, trochu se tomu ohobluje paluba, přidá stanové plátno a varani mohou přistávat". Proto bych se přikláněl k určité regulaci možného a nemožného. Každý přece má svoji soudnost. Nechceme přeci, aby Nurnská družina vyrážela na výpravy kosmickou raketou nebo autobusem. A přesto, že to vypadá zatím směšně, vinou některých nezodpovědných jedinců bychom se tam mohli jednou dostat.

A to přece nikdo z nás nechce.

Krochta Moskyt - hráč

Strom rodu Lasů

Getd z Ruindoru, Trblot Vratigllad

Příspěvek zde otištěný byl převzat z nurnského plátku Lesk, proto jeho pravdivost je čistě hypotetická. Leč na každém šprochu pravdy trochu, jak říká klasik.

Tento rodový strom podle jistých pramenů vede až k praelfovi Mamlasovi, který cit. Veg. "...stanuv na posvátné hoře Prócz zvolal: "Hledejmež přátelství!"...' (pozn. Eow. Zivr.)

Pod čarou

POZOR!
Brzy se uskuteční
obecní volby do
liscannorského starostenského úřadu
Výběr vhodných kandidátů je
podmíněn pouze liscannorským
občanstvím!

Hledá se pracovní síla
do funkce
obecního hrobníka

Zájemci necht' se hlásit
na obecním úřadě

Výzva k občanům!

Hledá se dobrovolník
pro vypracování podrobného
katastrálního plánu obce.
Základní kartografické čtení
a tvůrčí schopnosti vyšší
než schopnosti T. Vratigllada
(což má 99% gwendarronské populace)
podmínkou!

Alwynn Bílá Ruka
připravuje k vydání
svou první sbírku básní
pod názvem
"Sen dlouhý jako
strašlivý orgasmus prasete"
Sbírka vyjde v nejbližší době,
k dostání bude v pouličním
prodeji

Děkuji panu A. Ruindorskému za
obširný výklad historických úvah o
Neznámém králi. Nebudu diskutovat o
tom, co jej přimělo se najednou ponořit
hlouběji do historie.

Trento text je pro mne důkazem o
přístupu demagoga, svalujícího své
chyby na jiné. Jízlivá poznámka na
konci mne utvrzuje v pocitu útočnosti
článku. Jenom na okraj - fakt, kdo
chápe hádku dvou opilců a kdo i něco
víc, snad ukázala minulost
nesčetněkrát. Chce-li se pan R. nutně s
někým poměřovat, ať tak činí alespoň s
větší rozvahou.

Eodel ZIVRIL

Pokud by pan "šéfredaktor" náhodou
neměl čím naplnit stránky svého
občasníku, mohl by podobným
způsobem jako Neznámého krále
osvětlit následující text z V.K. č.2.
Abych řekl pravdu, moc mu
nerozumím:

*"...Armidenští fanatici stále vedou válku
za východním mořem, v takzvaném
Vietnamu, kde rovněž padlo několik
gwendarronských průzkumníků. Na
pomoc ve Svaté válce přispěchali také
theurgové ze Severního Armidenu. Pro
vojsko vyrobili několik létajících
koberců, z nichž speciálně vycvičení
vojáci shazují magické výbušniny na
hlavy nepřátel. Tento nový způsob boje
se zove kobercové bombardování..."*

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Eodel Zivril, bratr Eowenův*